SHARON SALA

Moștenitorul îndrăgostit

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

– Nici nu te gândi să folosești acest instrument de tortură asupra mea!

Cu aceste cuvinte, Adam îi aruncă o privire îngrozită mătușii sale, convinsă că bătrâna doamnă, după ani de zile de muncă în spitalul din Ruidoso, își pierduse dintr-o dată mințile.

Cu un zâmbet amuzat pe buze, Justine porni fierăstrăul electric. Lama dublă, asemeni unor fălci ascuțite de rechin, începu să vibreze cu un zumzet rău prevestitor.

– Știu foarte bine că acest instrument pare ieșit direct din atelierul unui dulgher, recunoscu Justine. Dar dacă vrei să te scap de ghipsul acela, va trebui să ai încredere în mine.

Cu ochii ațintiți în continuare asupra lamei, Adam se îngrijoră.

– Dar n-ai putea să uzi cu apă ghipsul, ca să se moaie?

Bătrâna izbucni în râs.

Voi bărbații, sunteți toți la fel. Sunteți terorizați de cea mai mică bubiță. Noroc că nu sunteți voi cei ce fac copiii. Altfel, n-ar mai fi multă lume pe acest pământ!

Cu un gest sigur, Justine prinse piciorul nepotului său, întins pe o masă de consultație, și-l fixă pe coapsa ei.

Din ce în ce mai neliniștit, Adam își crispă degetele de marginea mesei.

– Dacă ar fi după mine ...

Tânărul se întrerupse, încremenit în clipa când lama atinse ghipsul spulberând în jur un nor de praf alb.

– Dacă ar fi după tine? repetă Justine.

Cu buzele uscate, Adam înghiți cu dificultate, străduindu-se să uite că oasele gleznei sale abia consolidate, se aflau doar la câțiva milimetri de lamă.

– N-ar mai exista nici o persoană pe acest pământ, încheie el. Pentru că n-am deloc intenția să fac copii.

– Nu vorbi așa, îl certă Justine, nemulțumită. Mama ta s-ar necăji dacă te-ar auzi vorbind astfel.

– Fără îndoială, recunoscu Adam. Dar pe de altă parte, știe că există Anna care să-i dăruiască nepoți. La urma urmei, nimic nu mă obligă să asigur descendența familiei Murdock și Sanders!

Justine îndepărtă de la mijloc părțile gipsului și eliberă cu grijă glezna lui Adam. Apoi, foarte încet, își plimbă degetele peste oasele perfect sudate după șase săptămâni lungi de imobilizare.

– De fapt, ce ai împotriva copiilor? își întrebă ea nepotul.

– Absolut nimic, protestă Adam. Ba chiar ador copiii. Dar încă n-am aflat cum i-aș putea face fără să-mi iau pe cap o nevastă. N-aș suporta niciodată ca să-mi dicteze cineva cum să mă port, să-mi spună când trebuie să mă trezesc, la ce oră să iau masa și cum trebuie să-mi cheltuiesc banii!

Justine se dădu câțiva pași înapoi și, cu mâinile în șolduri, își țintui nepotul cu o privire severă.

– Ce te face să crezi că toate femeile sunt așa cum le descrii tu?

Încurcat, Adam bombăni ceva printre dinți.

Fără îndoială, Justine îi va relata această discuție surorii ei, Chloé, și Adam avea tot interesul să-și aleagă cu grijă cuvintele pentru a nu-și irita mama.

– Mi-au povestit câțiva prieteni cum se petrec lucrurile la ei, îi explică el.

Și diversele "prietene" pe care le-am avut mi-au permis să-mi fac o anumită idee asupra vieții de cuplu.

Agasat de șuvița de păr care-i căzuse peste ochi, Adam își trecu nervos mâna peste frunte încercând zadarnic să-și îndepărteze bucla rebelă.

– Și totuși, nu cred că mariajul este un lucru atât de rău continuă el. La urma urmei, vărul meu Charlie pare destul de fericit, iar în ceea ce o privește pe sora mea, de când s-a căsătorit parcă plutește tot timpul pe un norișor roz. Dar sunt sigur că eu nu sunt făcut pentru așa ceva.

Cu bărbia prinsă între degetul mare și arătător, Justine își privea îngândurată nepotul.

– Adam, știi foarte bine că nu m-am amestecat niciodată în viața ta ...

– Atunci nu începe acum, o întrerupse tânărul.

Dar fără să țină cont de avertismentul lui, Justine continuă:

– În acești ultimi ani, ai trecut de la o cucerire la alta fără să reușești să te stabilizezi.

Adam spuse pe un ton ironic, dezamăgit.

– Înseamnă că, probabil, nici una nu mi se potrivea.

Justine oftă.

– Știu că nu vrei să crezi, dragul meu, dar există undeva o femeie care îți este destinată, și care te așteaptă.

– Nu, mătușă Justine. Îmi pare rău să te contrazic, dar te înșeli! Toate femeile cumsecade sunt deja ocupate. Într-un fel sau altul.

Înțelegând că face aluzie la moartea Susanei, Justine îl bătu pe umeri cu compasiune.

– Nu te supăra pe mine că sunt atât de insistentă, se scuză ea. Și asta numai pentru că bătrâna ta mătușă își face mai multe griji griji pentru sănătatea ta morală decât pentru biata ta gleznă. De fapt, acum îmi dau seama că nu mi-ai povestit niciodată cum ți-ai rupt-o.

Adam se încruntă.

Dacă vrei neapărat să știi, o femeie mi-a făcut asta.

Justine își ridică sprâncenele, mai mult amuzată decât surprinsă.

– Ah da! Credeam că este un accident de muncă.

– S-a petrecut într-adevăr la muncă, răspunse Adam. Femeia asta este o adevărată nebună!

Cu privirea spre cer, dădu din cap cu un aer exasperat, spre amuzamentul Justinei.

În loc să-ți bați joc de mine, n-ar fi mai bine să te duci să cauți doctorul? întrebă Adam, vexat. Trebuie să mă întâlnesc cu tata peste douăzeci de minute.

– De acord, cedă în sfârșit Justine. De data aceasta te las în pace. Dar într-una din zile, va trebui să-mi povestești cum s-a întâmplat.

***

O jumătate de oră mai târziu, Adam năvălea ca o furtună în clădirea companiei Sanders.

După ce îl salută în treacăt pe recepționer, se îndreptă către biroul tatălui său, și ridică mâna spre ușă. În clipa când se pregătea să bată în ușa grea de stejar, ajunse până la el un murmur de voci. Se pare că noul geolog angajat de tatăl său venise deja, și Adam era nerăbdător să-l întâlnească.

Entuziasmat de perspectiva de a se apuca în sfârșit de lucru după acest concediu forțat, Adam bătu în ușă și apoi o deschise fără să mai aștepte răspuns.

– Adam! exclamă tatăl său. Intră, te rog. Mă întrebam dacă vei ajunge la timp. Ce-ți mai face glezna?

Înainte să răspundă, Adam aruncă o privire intrigată spre unul dintre fotoliile din fața biroului masiv de acaju. Impunătorul fotoliu de piele, cu spătarul atât de înalt încât ascundea ocupantul, era ușor întors spre stânga. Singurul lucru vizibil era o cizmă de șantier și niște blugi decolorați.

– Bine, mulțumesc, răspunse în sfârșit tânărul. Deocamdată, glezna mea este puțin cam înțepenită, dar doctorul spune că, în câteva zile, voi merge normal.

– Perfect, se bucură Wyatt Sanders. Și acum, aș vrea să ți-l prezint pe noul nostru geolog. Sunt sigur că împreună veți face minuni pe șantier!

La aceste cuvinte, fotoliul se răsuci încet spre Adam.

– Dumneata!

Exclamația izbucnise, furioasă, în clipa când tânăra brunetă se ridică să-l salute.

Iritată de exclamația lui, ea ridică bărbia într-o atitudine sfidătoare, în timp ce el o privea intens cu ochii întredeschiși.

În ciuda resentimentelor pe care le încerca față de ea, nu se putea abține să-i admire frumusețea uimitoare a chipului delicat, ochii limpezi tiviți de niște gene incredibil de lungi, părul de un negru lucios pieptănat în coadă de cal.

Fermecătoare în puloverul ei larg, roșu, și în blugii mulați care-i puneau în valoare picioarele lungi, nu era cu nimic schimbată față de ultima lor întâlnire.

Tânăra degaja o impresie de siguranță de sine și de vitalitate.

Poate că asta se datora înălțimii ei, puțin obișnuită la o femeie, privirii ei reci și hotărâte.

– Vă cunoașteți? se miră Wyatt.

– Este fiul dumneavoastră? întrebă în aceeași clipă tânăra.

– De parcă n-ai fi știut! replică sarcastic Adam.

Tânăra îi ignoră remarca și se întoarse către Wyatt, puțin derutată.

– Credeam că vă numiți Sanders.

– Într-adevăr, așa mă numesc, răspunse Wyatt.

Privirea albastră a tinerei se întoarse atunci, perplexă, spre Adam.

– În America de Sud, te-ai prezentat a fi Adam Murdock.

– Și chiar sunt Adam Murdock, răspunse el, la fel de ironic. Adam Murdock Sanders. Și nu încerca să mă faci să cred că nu știai!

– Adam! exclamă Wyatt. Oricare ar fi problema ta, încearcă să rămâi corect cu domnișoara York. Nu ți-a făcut nimic.

– Așa crezi tu, strigă Adam.

Furios, îndreptă un deget acuzator către Maureen York.

– Femeia aceasta a fost cât pe ce să mă omoare! Și din cauza ei am avut piciorul în gips șase săptămâni.

Jignită, tânăra îl fulgeră cu o privire plină de furie și de indignare.

– Nu ți-am făcut nimic! Te-ai rănit singur!

– Bineînțeles! Eu am fost cel care a tras brusc volanul spre dreapta pentru a-l evita pe blestematul acela de câine!

– Poate ai fi preferat să-l omor? se indignă Maureen.

– Ar fi fost mai bine decât să încerci să mă omori pe mine!

Pomeții delicați ai tinerei se împurpurară.

– Nu ți s-ar fi întâmplat nimic dacă ți-ai fi pus centura de siguranță așa cum și-am recomandat. Dar nu! Domnul a vrut să se dea macho ...

Adam oftă, exasperat.

– Eu niciodată n-am ...

– Potoliți-vă! Ajunge, acum! exclamă Wyatt aproape strigând pentru a le acoperi vocile. Cred că este vorba despre o neînțelegere și ...

– Cu siguranță, îi tăie vorba Adam, nici nu se pune problema s-o angajezi pe această ...

La limita furiei, tânărul aținti un deget acuzator înspre Maureen.

– ... pe această maniacă, își încheie el fraza

– Îmi pare rău domnule Sanders, interveni tânăra, dar eu nu înțelesem că acest ...

Cu o mișcare disprețuitoare din cap, arătă spre Adam.

– ... că acest bărbat este fiul dumneavoastră. Altfel n-aș fi acceptat niciodată să lucrez aici.

Conștient că situația amenința să-i scape de sub control, Wyatt ridică mâinile în semn de liniștire a spiritelor.

– Te rog, Maureen, ia loc și reflectează în timp ce eu o să discut câteva minute cu Adam.

Tânăra păru să ezite. Apoi, cu un oftat, dădu din cap și se reașeză în impozantul fotoliu de piele.

Din câțiva pași, Wyatt fu lângă fiul său și-l împinse aproape cu brutalitate afară din încăpere.

Abia închisă ușa în urma lor, bătrânul își dădu frâu liber iritării.

– Poți să-mi explici și mie ce te-a apucat să te porți astfel? exclamă el. Nu te-am văzut niciodată comportându-se atât de grosolan. Domnișoara York este un geolog excelent, ca să nu zic cea mai bună din tranșă. Se pare că nu-ți dai seama că este o șansă extraordinară pentru noi să o avem în echipă. Să

sperăm doar că nu se va răzgândi după scena pe care i-ai făcut-o.

– Ascultă, tată, mă aflam cu această femeie pe terenurile de foraj din America de Sud. Eram cu ea în mașină și când a tras de volan într-o parte; mișcarea a fost atât de bruscă, încât portiera de pe partea mea s-a deschis și așa m-am trezit în spital cu glezna ruptă.

– Adam, cu siguranță, n-a făcut-o special!

Tânărul schiță un zâmbet care semăna mai mult cu o grimasă.

– Bun, de acord, tată. Fără îndoială, ai dreptate. Dar oricum ar fi, este insuportabilă. N-aș putea niciodată să lucrez cu ea.

– Care este, de fapt, problema ta?

– Este o ființă de o temeritate ce frizează inconștiența. Este limitată, plină de prejudecăți, și fără nici un respect pentru ceilalți.

– Altfel spus, îți seamănă enorm.

– Oh, te rog, tată! replică Adam, vexat. Înțelegi foarte bine ce vreau să spun. Este o femeie care face o meserie de bărbat. Locul ei nu este pe un teren de foraj.

– Este mai inteligentă și mai dotată decât mulți bărbați cu care am lucrat, protestă Wyatt. Va fi un element valoros pentru companie.

– Găsește pe altcineva, îi propuse Adam.

Și poți să împarți salariul meu în două.

Wyatt ridică sprâncenele, surprins.

– Vorbești serios?

– Cât se poate de serios.

În fața expresiei încăpățânate a fiului său, lui Wyatt i se păru că se vede pe sine în urmă cu treizeci de ani, un tânăr impulsiv și întreprinzător.

– Dar și eu vorbesc foarte serios, îi spuse fiului său. Și nu vreau să-ți lași sentimentele personale să influențeze munca.

Cu capul plecat, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor, Adam își privi o clipă vârfurile pantofilor.

– Nu am nici un sentiment personal față de Maureen York, bombăni el.

– Nu asta a fost impresia mea adineauri, remarcă Wyatt. Nu cumva, întâmplător, relația voastră a depășit cadrul strict profesional?

Vizibil șocat de întrebarea tatălui său, Adam ridică brusc capul.

– Dar, tată, persoana aceasta a depășit cu siguranță treizeci de ani! se apără el.

O licărire amuzată lumină privirea lui Wyatt.

– Și de când o mică diferență de vârstă îl impiedică pe un bărbat să se intereseze de o femeie? întrebă el cu o inocență prefăcută. Mai ales când este atât de seducătoare ca această "persoană".

Adam roși aproape imperceptibil.

– Este adevărat că nu este mult mai în vârstă decât mine, recunoscu el. Dar pot să te asigur că nu este deloc genul meu.

– Perfect, conchise Wyatt. În cazul acesta, nimic nu te oprește să te întorci în biroul meu și să o asiguri că ești nerăbdător să începi să lucrezi împreună cu ea.

– O să fac ce o să pot, spuse Adam. Dar nu garantez că o să mă creadă.

– Ai încredere în mine, Adam. Peste câteva luni, o să-mi mulțumești că am angajat-o.

Hotărâtă să nu mai aștepte nici un minut, Maureen se pregătea să se ridice, când ușa se deschise.

Imediat, se retrase un pic și, prinsă parcă asupra faptului, își încrucișă mâinile la spate.

– Domnul Sanders nu este aici? se miră ea.

– Eu sunt domnul Sanders, ripostă Adam. Dacă te referi la tatăl meu, s-a dus acasă.

Neliniștită, Maureen își umezi buzele, străduindu-se să rămână calmă.

Din prima secundă când se întâlniseră, își dăduse seama că Adam nu era genul de bărbat care să se lase cu ușurință dominat. Până acum, când avea de-a face cu un interlocutor agresiv sau pur și simplu hotărât, reușea întotdeauna să stăpânească situația și să-și impună opinia.

Dar în fața acestui bărbat, avea impresia că își pierde toate puterile.

– Ascultă, domnule Sand ...

Cu o licărire ironică și disprețuitoare în ochi, se corectă imediat.

– Domnule Murdock Sanders. Știm amândoi că ne va fi imposibil să lucrăm împreună.

Chiar dacă era absolut de acord cu ea, Adam mai știa și că tatăl său făcuse cea mai bună alegere. Și, în ciuda resentimentelor față de ea, trebuia să recunoască faptul că această femeie era o profesionistă cu înaltă calificare.

Neștiind cum să-și formuleze ideea, se sprijini de birou cu o nonșalanță prefăcută.

– De ce să nu încercăm? sugeră el.

– Spui asta pentru că tatăl tău te-a obligat?

– Wyatt nu m-a obligat niciodată să fac ceva! protestă Adam.

Încercând să găsească o modalitate de a se achita de sarcina pe care i-o încredințase tatăl său, tânărul își drese glasul.

– Ascultă, domnișoară York, știu că nu ne cunoaștem de prea multă vreme, dar ...

– Chiar crezi că vom putea lucra împreună? îl întrerupse Maureen.

– De ce nu, dacă eu voi reuși să uit prima noastră întâlnire. Și pot să te asigur că asta am de gând să fac.

– Câtă generozitate din partea ta! îl ironiză ea.

– Așa mi se pare și mie, răspunse Adam pe același ton.

Agasat de întorsătura pe care o lua discuția, se ridică brusc și, întorcând spatele tinerei, rămase o clipă nemișcat în fața ferestrelor mari care dezvăluiau o priveliște măreață a munților.

– Din ce motiv ai răspuns anunțului nostru? întrebă el fără să se întoarcă. Mi se pare că aveai o muncă mai interesantă.

– Îmi doream foarte mult să plec din Houston, mărturisi ea. Nu pot să spun că nu iubeam acest oraș, dar mă săturasem să locuiesc într-un apartament și să-mi pierd timpul prin traficul aglomerat. Voiam să locuiesc într-o căsuță cu grădină și copaci.

– S-ar părea să-ți dorești să te stabilești undeva, să prinzi rădăcini, remarcă Adam. Acest lucru nu prea este compatibil cu postul pe care ți-l oferim.

Tânăra se ridică, ușor iritată de remarca lui, înconjură biroul și veni lângă Adam, pierdut în contemplarea peisajului.

– Este adevărat că vreau să mai încetinesc ritmul, recunoscu ea. Dar nu la modul pe care ți-l imaginezi.

El o privi fix, cu o expresie indescifrabilă care o făcu să se simtă stingherită.

După ce încercase, din ambiție, să-i susțină privirea de un verde intens, întoarse capul, în mod ciudat destabilizată.

– Eu nu știu decât un singur mod pentru o femeie de a-și schimba viața, spuse el disprețuitor.

De furie amestecată cu indignare, tânăra simți că roșește.

– Contrar a ceea ce crezi, nu toate femeile visează să se mărite, îi replică ea. Și de altfel, poți foarte bine să reușești în viață și fără să ai un bărbat alături.

– Chiar așa? Totuși, mama mea pretinde contrariul.

– Fără îndoială, mama ta este o romantică incurabilă.

Ceea ce, evident, nu era și cazul Maureenei, gândi Adam, oarecum mai liniștit de această idee. Va fi astfel mult mai ușor să lucreze împreună.

– Postul acesta presupune multe deplasări, remarcă el ca și cum ar fi căutat încă să se convingă de motivația sa. Mă tem că nu vei avea prea mult timp să te ocupi de grădină ...

Maureen îl privi pieziș.

– Nu-ți dorești deloc să accept acest post, nu-i așa?

– Nu am puterea să mă opun. Decizia îi aparține tatălui meu.

– Nu asta am spus, răspunse ea.

– Cred că ai venit aici să cauți ceva ce n-ai găsit la Houston. Și mă îndoiesc că vei reuși, oricare ar fi locul unde te vei stabili, remarcă Adam cu o intuiție bruscă.

– Ești psihanalist, sau clarvăzător? îl întrebă tânăra.

– Nu am pretins niciodată asta.

Maureen schiță un zâmbet, dar privirea îi rămase de gheață.

– În acest caz, nu încerca să-mi analizezi personalitatea. Mai mulți bărbați și-au rupt dinții cu asta.

– Orice ți-ai imagina, felul în care trăiești nu mă interesează, domnișoară York. Vreau doar să mă asigur că te afli aici ca să muncești. Compania noastră nu este cu siguranță la fel de importantă ca aceea pe care ai părăsit-o, dar facem enorm de multe foraje. Așa că dacă ai venit aici în speranța că vei lucra în ritmul tău, ai face bine să te întorci imediat în Texas.

– Câți ani ai, domnule Sanders?

Adam se crispă.

– Douăzeci și cinci. Dar nu văd ce are de-a face vârsta mea cu discuția noastră.

– Ei bine, tocmai mă gândeam că ești un pic cam tânăr ca să dai lecții.

Adam schiță un gest de protest, dar tânăra își termină fraza fără să-i lase timp să-i dea replica.

– Singurul motiv care m-a îndemnat să vin să lucrez aici, este tatăl tău.

Este un om foarte apreciat în branșă și de când am avut onoarea să-l întâlnesc, înțeleg de ce. Aș fi extrem de flatată să am șansa să lucrez cu el. Și ar fi chiar o prostie să renunț la

această oportunitate numai pentru că fiul lui este un mic încrezut care crede că știe totul.

Brusc, cu obrajii aprinși că se înflăcărase astfel, Maureen se opri. Preț de o clipă, crezu că Adam o va insulta, dar observă că, dimpotrivă, expresia lui se schimbase, își mai pierduse din rigiditate. Și apoi se produse miracolul: el începu să râdă în hohote. Nu era un râs ironic sau disprețuitor. Nu, era un râs adevărat, simplu și sincer.

– Așadar, asta înseamnă că vom lucra împreună?

– Din moment ce nu există altă soluție ...

– Tata va fi încântat să afle vestea cea bună.

Dornică să pună capăt acestei conversații, Maureen se întoarse spre fotoliul pe care-l ocupase puțin mai devreme, își luă mapa cu acte și se îndreptă spre ușă.

– Ai nevoie de ajutor să-ți găsești o locuință? o întrebă Adam.

Cu mâna pe clanța ușii, Maureen îi aruncă o privire peste umăr.

– Am întâlnire cu un agent imobiliar peste câteva clipe.

– Trebuie să înțeleg că vrei să-ți cumperi o casă?

– Evident!

– Fără să aștepți măcar să termini perioada de probă?

Tânăra scutură din cap.

– M-am îndrăgostit de această regiune din primul moment. Și orice s-ar întâmpla, aici vreau să trăiesc.

– Ei bine, sper să nu fii dezamăgită, domnișoară York.

– Singurul lucru care ar putea să mă dezamăgească ar fi acela de a continua să-mi spui "domnișoară York". Am și un prenume, să știi, spuse ea înainte să iasă din încăpere.

Rămas singur, Adam își trecu mâna prin păr, și lăsă să-i scape un oftat.

A munci în fiecare zi cu această femeie se anunța a fi mult mai greu chiar decât se temuse.

Capitolul 2

Grădina restaurantului era scăldată în lumina unui magnific clar de lună. În jurul terasei luminate puternic, ramurile pinilor se legănau încet în voia unei adieri ușoare care parfuma noaptea cu miresme de iasomie și de rășină, amestecate cu mirosul mai suav al petuniilor abia înflorite.

Adam respiră adânc, cuprins de un sentiment de liniște și de bine.

Pentru prima oară de multă vreme încoace, părinții lui reușiseră să-și ia un moment de răgaz din timpul lor supraaglomerat și seara care se încheia fusese perfectă din toate punctele de vedere.

Cu un oftat de mulțumire, Chloé savură încă o linguriță din spuma de ciocolată, în timp ce Wyatt, care băuse în grabă

ultima înghițitură de cafea, începea să dea semne de nerăbdare.

– Știu că ești foarte dornic să plecăm, dragul meu, îi spuse ea soțului. Dar mai ai puțină răbdare. Mi se întâmplă atât de rar să gust un desert pe care nu l-am făcut chiar eu ...

Amuzat, Wyatt bătu afectuos mâna soției sale.

– Știu că ești o adevărată sclavă domestică. Cât de curând, va trebui să te eliberez din lanțuri, draga mea.

Adam nu-și putu ascunde un zâmbet înduioșat în fața spectacolului oferit de părinții săi, la fel de îndrăgostiți și de devotați unul altuia și după douăzeci și cinci de ani de viață petrecută împreună. Totuși, dacă relația lor excepțională îi dăduse multă vreme o stare de liniște și siguranță, acum îl umplea de o ciudată tristețe. Fără îndoială, pentru că știa în mod inconștient că el nu va avea niciodată șansa unei asemenea armonii.

Chloé puse pe farfurioară lingurița și se șterse pe buze cu șervetul de damasc.

– Acum, poți să-l chemi pe chelner, îi spuse ea soțului.

– Lasă-mă pe mine să plătesc, propuse Adam.

Chloé întoarse spre fiul său o privire surprinsă.

– Dar noi te-am invitat, ca să sărbătorim vindecarea ta, îi explică ea. Tata și cu mine am vrut să-ți facem o plăcere.

– Nimic nu poate să-mi facă o plăcere mai mare decât compania voastră, exclamă Adam.

– Ei bine, se poate spune că este o zi bună, remarcă Wyatt. Băiatul meu poate din nou să meargă liber, tocmai am angajat un geolog excepțional la companie, și ca o încoronare a toate astea, sunt invitat și la restaurant.

– Apropo, interveni Chloé, știi dacă domnișoara York și-a găsit locuință?

– Mi-a spus ceva despre o întâlnire cu un agent imobiliar, răspunse Adam. Dar presupun că, până una-alta, și-a luat o cameră la hotel.

Wyatt își frecă oarecum încurcat bărbia.

– Femeia aceasta a acceptat să facă niște sacrificii enorme venind să lucreze pentru noi. Mă întreb dacă n-ar trebui s-o învităm să locuiască la fermă, până își găsește un apartament ca să poată să-și aducă mobila de la Houston.

Bătrânul se întoarse către soția lui căutând în privirea ei aprobarea.

Ca întotdeauna, absolut de acord cu el, Chloé îi zâmbi cu bunăvoință.

– N-ar fi pentru prima oară când oferim adăpost la fermă salariaților noștri. În ceea ce mă privește, domnișoara York este binevenită.

Privirea lui Adam trecu de la unul la altul cu o neliniște nedisimulată. În mod normal, această propunere nu l-ar fi deranjat. Dar, de câteva săptămâni, făcea niște reparații la casa lui și se instalase pentru o vreme la părinții săi. Dacă

Maureen va accepta să vină la ei, asta ar însemna că va trebui să trăiască în permanență în preajma ei, și perspectiva aceasta avea de ce să-l neliniștească.

– Sper că glumești! exclamă el. N-am nici un chef să mă aflu în compania ei douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Adam, dar ce ți se întâmplă? se miră Chloé. Este pentru prima oară când te văd reacționând într-un mod atât de pueril.

– Nu este nici un secret, se apără el. Între mine și această femeie există o reală antipatie. Asta este, n-am ce să fac. Și dacă vrei să eviți niște conflicte, mai bine nu-i propui să locuiască la noi.

Perplexă, Chloé studie cu atenție expresia de pe chipul fiului său.

O clipă, acesta crezu că mama sa îl va face trădător, dar contrar oricărei așteptări, ea îi acceptă cererea.

– Foarte bine, Adam. Cum vrei tu ... Nici nu se pune problema ca eu și tatăl tău să te obligăm să suporți prezența acestei persoane dacă tu nu vrei.

Cu aceste cuvinte, Chloé se ridică, urmată imediat și de soțul său.

În timp ce se îndepărtară câțiva pași după ce urară noapte bună fiului lor, Adam îi opri.

– Stați o clipă!

– Mai vrei să adaugi ceva în legătură cu domnișoara York? întrebă cu ton prefăcut inocent Wyatt.

– Într-adevăr! M-am hotărât s-o invit chiar eu la fermă. Dar să nu fiți surprinși dacă va refuza.

Cred că femeia aceasta are chef să mă ucidă de fiecare dată când mă privește.

Chloé zâmbi indescifrabil.

– Oh, dragul meu, sunt sigură că nu este prima femeie care are chef să te trimită la naiba!

***

Maureen nu putea să sufere camerele de hotel. De aproape zece ani, își petrecuse mai mult timp în astfel de locuri decât în propriul său apartament, și tot nu reușea să se obișnuiască.

Întinsă în mijlocul patului cel mare, cu telecomanda televizorului în mână, tânăra lăsă să-i scape un râs ușor, fără chef. Dacă se gândea bine, nici apartamentul ei din Houston nu era prea prietenos. Prea absorbită de activitățile profesionale, nu avusese, într-adevăr, timp să-l decoreze cum ar fi dorit și-l considera nici mai mult nici mai puțin decât o escală între două călătorii, un loc în care să-și țină hainele. De

altfel, se hotărâse să se instaleze în New Mexico oarecum în speranța de a schimba cât de cât această situație.

Cu un gest plictisit, stinse televizorul, incapabilă să urmărească imaginile care îi defilau prin fața ochilor.

Gândurile i se îndreptau fără încetare spre Adam. Când se întâlniseră prima oară, în America de Sud, fusese hipnotizată de personalitatea lui derutantă și își mobilizase toată voința pentru a rezista aerului său dezinvolt, zâmbetului devastator și privirii lui arzătoare ...

Prima oară când îl văzuse, el își lua micul dejun la hotel împreună cu unul dintre muncitorii care lucrau sub ordinele lui Maureen. Și când aceta din urmă făcu prezentările, simțise o forță irezistibilă atrăgând-o spre Adam. Fără îndoială că era un luptător, un cuceritor care nu se îndoia nici o clipă de puterea lui. Emana o asemenea siguranță de sine, încât ajungea să domine pe oricine fără efort. Și din clipa în care pusese ochii pe ea, îi transmisese limpede un mesaj mut, dar cât se poate de clar: te doresc, o să mă dorești și tu. Pe curând ...

În timp ce își beau toți trei cafeaua, Maureen află că Adam era în căutarea unui mijloc de transport, mașina lui fiind stricată , pentru a ajunge la un teren de foraj.

Pradă unui impuls pe cât de brusc pe atât de nechibzuit, își propuse să facă pe "bunul samaritean". Și din clipa aceea începură toate necazurile.

Mai întâi, Adam refuzase cu încăpățânare să-și pună centura de siguranță. Apoi își petrecu timpul făcând comentarii asupra modului ei de a conduce, dându-i mereu instrucțiuni. Și ca tabloul să fie perfect, ajunse curând la concluzia că ar face bine să rămână acasă la cratiță, decât să se încăpățâneze să facă o meserie bărbătească!

Deodată, în timp ce se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să oprească mașina și să-l abandoneze în mijlocul drumului, îi sări în față un câine. Într-un efort disperat de a-l evita. Maureen trăsese brusc de volan într-o parte. Atunci, portiera bătrânului jeep se deschisese și Adam făcuse cel mai grațios salt planat, înainte să aterizeze pe marginea șoselei.

Îngrozită la gândul că s-ar putea să-l fi omorât, își recăpătă repede sângele-rece și, după ce îl ajută să urce iarăși în mașină, îl conduse la cel mai apropiat spital.

Ajunsă aici, așteptă rezultatul radiografiilor apoi, liniștită în privința stării lui, se întorsese la hotel. Chiar în aceeași seară, plecă așa cum era prevăzut spre Houston fără să-l mai vadă.

Întoarsă în Texas, anunță accidentul la compania ei de asigurări, astfel ca toate cheltuielile medicale ale lui Adam să-i fie plătite.

În zilele care urmară, fusese sufocată de muncă. Cu toate astea, își lăsă uneori gândurile să hoinărească, și se gândea la Adam. Cu privirea în gol, își amintea de frumusețea

trăsăturilor lui perfecte, de părul ca abanosul cu bucle rebele, de frunte lată, bărbia voluntară și buzele pline și senzuale schițând un zâmbet ce lăsa să i se întrevadă dinții foarte albi. Dar ceea ce o impresionase cel mai mult, și o bântuia cu insistență, era strălucirea extraordinară a ochilor lui. Niște ochi de un verde intens, cu paiete aurii, care exprimau o revoltă interioară nedefinită și-i conferea astfel expresiei o oarecare insolență.

În ciuda modului pripit în care se despărțiseră, Maureen continuă să spere că Adam îi va telefona. Dar el nu-i mai dădu semne de viață. Și în felul acesta, conform zicalei că ochii care nu se văd se uită, rațiunea învinse până la urmă ...

***

Cu un oftat, tânăra își lăsă picioarele jos la marginea patului, apoi se ridică, încă nehotărâtă. Brusc, luă cheile de pe noptieră, ieși grăbită din cameră și se sui în jeep.

Soarele era pe cale să apună, și înserarea se lăsa deja la poalele munților, când pătrunse cu mașina pe un drum pietruit. Prin geamul deschis al mașinii intra o briză cu miros de rășină și-i ciufulea părul.

Mai merse vreo doi kilometri înainte ca, după un viraj, să-i apară în față o clădire joasă, construită din bârne de lemn.

Când, cu câteva ore înainte, o descoperise, îi spusese agentului imobiliar, uluit de alegerea ei, că o ia pe aceasta.

O surprinse răcoarea nopții când coborî din mașină. Se înfioară și își strânse mai mult jacheta zâmbind la gândul că prietenii ei vor avea o reacție îngrozită când vor afla că se mutase într-un loc atât de izolat. Fără îndoială că ar fi considerat-o nebună dacă ar fi știut că venise singură pe munte la o oră atât de târzie. Dar Maureen nu era o fricoasă. De mai bine de zece ani deja, era singură pe lume și, de când își pierduse soțul și unicul copil, nimic de acum încolo nu putea s-o mai rănească sau s-o mai sperie.

Cu sentimentul că în sfârșit găsise ceea ce căuta de multă vreme, Maureen făcu încet înconjurul casei. De îndată ce o văzuse, știuse că în sfârșit aici își va găsi liniștea.

Și dacă acest lucru nu-i era pe plac lui Adam Sanders, era hotărâtă să rămână aici!

***

A doua zi dimineață când ajunse la sediul campaniei Sanders, Adam se miră s-o găsească pe Maureen deja la lucru.

Cu niște ochelari cu ramă subțire aurie pe nas, cu mânecile bluzei suflecate deasupra cotului, cu părul strâns în eterna ei coadă de cal, tânăra studia cu atenție o hartă seismografică.

– Văd că ți-ai găsit deja o ocupație, remarcă el pe un ton tăios.

– Bună dimineața și ție, îi răspunse ea.

Apoi fără să-și piardă calmul, luă un brat de documente.

– Iată rezultatul mai multor parcele de teren la est de Oklahoma, îi spuse ea, și din nordul New– Mexicului.

Îi întinse și două proiecte.

– Am motive să cred că acestea două ar putea fi productive.

Adam zâmbi ironic.

– Crezi! Nu te afli aici ca să faci pariuri, să "crezi", domnișoară York. Ceea ce așteptăm de la tine sunt dovezi științifice.

Tânăra nu lăsă totuși să se vadă cât era de jignită de remarca lui, și își privi ceasul.

– Lucrez de aproape o oră. În cât timp dorești să-ți aduc concluziile mele? În zece minute, sau vei avea extrema bunăvoință să-mi lași o zi întreagă?

– Nu sunt prea răbdător de felul meu, domnișoară York. Dar pentru că este prima zi în care lucrezi aici, o să fac un efort ...

– Câtă amabilitate!

Cu un calm exagerat, tânăra își scoase ochelarii și-i puse pe masă.

– Tatăl tău mi-a spus că tocmai se fac niște testări pe aceste terenuri. Vrea ca eu să interpretez primele rezultate înainte să ne ducem la fața locului.

– Este un loc foarte neprietenos, foarte dur, o avertiză Adam. Ai mai lucrat pe terenuri stâncoase?

Tânăra scutură din cap.

– Am lucrat mai ales pe platforme de foraj, recunoscu ea.

Adam o urmări cu privirea în timp ce se ducea spre masa pe care era cafetiera.

– Vrei și tu o cafea? îi propuse ea.

– Nu, mulțumesc, am luat deja micul dejun. Mama ar face o dramă dacă aș pleca la birou cu stomacul gol.

Maureen, care tocmai sorbea o gură de cafea, fu cât pe ce să se înece.

– Mai locuiești cu părinții tăi?

– Și ce-i cu asta? Doar nu-i o crimă, replică el.

– Nici n-am vrut să spun asta protestă ea. Mă gândeam doar că ... Pari mai degrabă un bărbat independent.

– De fapt, am o casă în Hondo Valley. Dar este în curs de renovare și părinții au insistat să stau la ei până va fi gata. Și trebuie să mărturisesc că este foarte plăcut.

– Sunt sigură, murmură Maureen.

Devenind melancolică dintr-o dată, se întrebă dacă Adam era conștient de șansa lui. Își imaginase vreodată cum ar fi fost să fie singur pe lume? Probabil că nu! Probabil că singura lui grijă în viață este să-și aleagă culoarea noii sale mașini.

– Mai ai frați sau surori? întrebă ea brusc.

– Am o soră geamănă, Anna. S-a măritat acum câteva săptămâni cu unul din inginerii companiei, și locuiesc amândoi la fermă. Mai avem o soră mai mică, Ivy, care face studii de medicină. Dar tu, ai familie, domnișoară York?

Maureen își plecă privirea, teribil de stânjenită, ca de fiecare dată când i se punea această întrebare.

– Ți-am mai spus că am și un prenume, spuse ea ca să câștige timp.

– Cum vrei tu, Maureen. Așadar, vorbește-mi un pic despre tine.

– Eu n-am familie, zise ea cu o voce plată.

– Imposibil! Trebuie să ai vreo mătușă, ceva, nu știu. Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

– Au murit într-un accident când aveam patru ani. Locuiam în Texas, într-un loc destul de izolat, la vreo treizeci de kilometri de cel mai apropiat oraș. Când mama, care aștepta al doilea copil, a simțit primele dureri, tata a vrut cu orice preț s-o ducă la spital, în ciuda furtunii care se stârnise. Orbit de ploaia puternică, a ratat un viraj. Au murit amândoi, încheie ea.

Maureen vorbise pe un ton rece și impersonal, ca și cum ar fi vorbit despre doi necunoscuți. Dar, după primul moment de uimire, Adam își dădu seama că era doar un copil când părinții îi muriseră și că nici nu avusese timpul necesar să se atașeze de ei.

– Și după aceea? întrebă el.

– Am fost încredințată bunicii mele dinspre mamă, care era deja foarte în vârstă. De altfel, a și murit înainte ca eu să împlinesc opt ani

– Și ce s-a întâmplat?

Tânăra ridică din umeri, dar expresia de durere din privirea sa îi dezmințea aparenta dezinvoltură.

– Am fost plasată într-un orfelinat.

– Oh, îmi pare rău!

– N-ai de ce. Am reușit până la urmă să mă descurc, totuși...

Cu un gest ferm, Maurren strânse între degete paharul de plastic și se duse la coșul de gunoi ca să-l arunce. Apoi se întoarse spre Adam, cu o expresie indescifrabilă.

– Nu știu cum te-ai gândit să-ți petreci ziua, dar eu am de gând să mă apuc de lucru.

– Și eu, afirmă Adam. Dar înainte, aș vrea să abordăm amândoi o mică problemă.

– Despre ce este vorba? întrebă, ascunzându-și de bine de rău neliniștea.

– Presupun că ai tras la hotel, zise brusc Adam.

– Da, de ce?

Fără voia lui, privirea lui Adam alunecă spre buzele bine conturate ale tinerei. Chiar de la prima lor întâlnire, simțise pentru ea o atracție irezistibilă. Și astăzi chiar, tulburat până în adâncul sufletului de ochii albaștri și adânci ai Maureenei, de părul de abanos, de buzele roșii ca zmeura pe care ardea de dorință să le sărute, îi era îngrozitor de greu să-și stăpânească zbuciumul inimii.

– Păi ... Ei bine, bâigui el, vroiam să-ți spun că ferma e destul de mare încât să ai unde să stai.

Uluită, tânăra rămase cu gura căscată.

– Invitația vine din partea ta sau a părinților tăi?

Gata să-și recunoască reținerea pe care o avusese în această privință, Adam simți că totuși era preferabil să tacă. În spatele siguranței de sine și a răcelii Maureenei se ascundea o fragilitate pe care n-ar fi bănuit-o niciodată. Înainte de orice, ea avea nevoie dă căldură umană și, în mod evident, chiar dacă prin unele manifestări ale ei îl exaspera, se simțea totuși gata s-o ajute.

– De fapt, ideea vine din partea tuturor, pretinse el.

Nehotărâtă, Maureen se întoarse la masa ei de lucru și, cu capul plecat peste grafice și hărți, își învârtea în mână brațele aurite ale ochelarilor.

Surprins de forța dorinței care făcea să-i fiarbă sângele în vine, Adam își plecă și el capul, căutând să-și stăpânească emoțiile care amenințau să-l facă să-și piardă controlul.

Dar ca atrasă de un magnet, privirea i se îndreptă către coapsele rotunde ale tinerei, mulate de niște blugi a căror uzură aproape că-i albise, și urcă până spre curbele voluptuoase ale șoldurilor.

Când privirea îi ajunse la înălțimea sânilor, inima începu să-i bată cu putere în piept și în minte îi veneau tot felul de imagini fierbinți.

Și totuși, cu silueta ei atletică și formele seducătoare, Maureen nu corespundea stilului de femeie care-l atrăgea de obicei. Cele care trecuseră prin viața lui erau fără excepție mici de statură, blonde și delicate, ca să nu spunem chiar firave, așa cum fusese și Susan.

– Ascultă. Maureen, își pierdu el răbdarea. Alegerea nu-i este chiar atât de complicată. Ori hotărăști să te plictisești într-o cameră de hotel, ori vii să locuiești cu noi.

– N-aș vrea în nici un caz să vă deranjez, spuse ea.

Adam ridică din umeri, ca și cum prezența tinerei chiar nu avea nici o importanță.

– Avem sute de capete de vite și două grajduri pline cu cai. O gură în plus nu va schimba mare lucru ...

– Ai într-adevăr o desăvârșită artă a complimentului ...

Licărirea ce strălucea în adâncul ochilor lui Adam o străpunse, în timp ce un zâmbet de o senzualitate tulburătoare apărea pe buzele tânărului.

– Nu este prima oară când mi se spune asta,murmură el pe un ton plin de subînțelesuri.

– Oh, de asta sunt sigură! îi replică Maureen cu o voce tăioasă. Spune-le părinților tăi că este foarte amabil din partea lor, dar ...

– Și din partea mea, remarcă Adam.

– Nu încerca să mă faci să cred că sunt într-adevăr binevenită la voi.

– De fapt, nu vii la mine, reaminti Adam. Dar, oricum, nu poți să spui că nu te-am invitat, nu?

Tânăra ridică din umeri.

– Fără îndoială, dar în același timp m-ai acuzat că am vrut să te ucid.

– Poate am putea să uităm această poveste? propuse Adam.

– În ceea ce mă privește, eu deja am uitat, afirmă Maureen.

Preț de câteva clipe care i se părură o eternitate, Adam o privi și tânăra se tulbură sub mângâierea privirii lui.

– Iar în ceea ce mă privește, nu mai sunt deloc supărat pe tine.

Vocea lui Adam căpătase o rezonanță profundă și senzuală care o făcu pe Maureen să se înfioare. Se priviră, stânjeniți amândoi, apoi Maureen își întoarse privirea.

– Mă bucur să aud asta. Dar nu sunt totuși convinsă că ...

Adam o întrerupse.

– Ți-ai golit deja apartamentul din Houston?

– Nu, încă nu. Aștept să aranjez mai întâi cu casa.

– Casa! exclamă Adam, neîncrezător. Vrei să spui că ți-ai cumpărat deja o casă?

– Într-adevăr. M-am hotărât ieri.

– Se poate spune că nu pierzi timpul!

– N-am de ales.

– Poate o să ți se par indiscret, spuse Adam. Dar vreau să te înțeleg de ce.

Deranjată de întrebare, Maureen își feri privirea. Nu îndeajuns totuși pentru a-și ascunde tremurul buzelor.

– Așa este , îi replică ea.

Mi se pare că ești foarte indiscret. Și viața mea personală nu te privește.

Ieri, Adam ar fi simțit o oarecare satisfacție văzând-o atât de destabilizată, dar astăzi trebuia să lupte cu dorința nechibzuită de a o strânge în brațe și a o legăna ușor.

– Ai dreptate, recunoscu el cu o voce blândă, sunt prea curios. Și acum, răspunde-mi la prima întrebare. Accepți să vii să locuiești la fermă?

Ochii li se întâlniră din nou, și de data aceasta, lui Adam i se păru că citește în privirea albastră a tinerei o dorință vibrantă care îi tăie răsuflarea. Nu și-ar fi imaginat că ar putea

și ea să împărtășească acest sentiment de tulburare care pe el îl învăluia din ce în ce mai mult.

Recăpătându-și controlul, ea își improviză un zâmbet impasibil, răspunzându-i cu o voce calmă și aproape indiferentă.

– Cred că voi accepta invitația ...

La aceste cuvinte, pe Adam îl cuprinse o bucurie ciudată, și trebui să facă apel la toată stăpânirea de sine de care dispunea pentru a nu arăta asta.

– Perfect, spuse el, laconic. Poți să te muți chiar de astă-seară, dacă vrei.

Maureen îi urmări cu privirea silueta suplă în timp ce ieșea din încăpere.

Mutarea aceasta nu însemna nimic definitiv, și ar face bine să-și amintească asta cât mai des dacă voia să evite o mare deziluzie ...

Capitolul 3

Adam aruncă o privire în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă Maureen mai privește încă după el, regretând deja propunerea pe care tocmai i-o făcuse.

Probabil că brusca atracție pe care o resimțise pentru ea acolo, în birou, îl făcuse să se piardă cu firea. Pentru o clipă, îi trecuse prin minte chiar gândul că nu era doar o atracție fizică, cufundându-l într-o tulburare ciudată ...

Dar o să facă el ordine și în această privință. Nici gând să se încurce cu această femeie. Nici cu alta, de altfel. De obicei, relațiile lui amoroase se derulau în trei faze: mai întâi flirtul, apoi aventura și în sfârșit ruptura. Era simplu ca bună ziua. Se purta cu ele cât se poate de elegant și, în general, partenerele, erau mulțumite. Da data aceasta însă, se

confrunta cu un fenomen nou și foarte complex, ca și cum i-ar fi unit o legătură misterioasă. Altfel, de ce s-ar fi chinuit să rămână cât mai mult timp cu putință în preajma ei, când rațiunea îl îndemna să se țină deoparte?

Mai merseră câțiva kilometri până le apăru în față o clădire lungă, joasă, înconjurată de stejari și de o peluză bine întreținută. Ceva mai departe, se zăreau grajduri și două manejuri, precum și mai multe mici dependințe în care locuia probabil personalul angajat.

Uluită de frumusețea locului, Maureen își parcă jeepul lângă mașina lui Adam, și sări jos, entuziasmată.

– Când vorbeai despre fermă, nu-mi imaginam cât poate fi de magnific locul acesta, remarcă ea, încântată.

Cu mâna streașină la ochi, admiră o clipă apusul de soare în spatele munților, care scălda totul într-o lumină uimitoare ale cărei nuanțe mergeau de la un portocaliu orbitor la purpuriul strălucitor.

Adam, cu un zâmbet prefăcut modest, deschise porbagajul mașinii Maureenei.

– Ți-am spus că o să-ți placă!

Tânăra luă o valijoară mică, în timp ce Adam, cu o geantă de voiaj sub braț, luă cele două valize grele.

– Nu credeam că este o fermă adevărată, remarcă ea.

– Cam aceasta este definiția unei ferme, o ironiză el.

– Fără îndoială, dar eu cunosc o serie de persoane care s-au străduit să spună "fermă" unei case la țară care are și câteva sute de metri pătrați de curte.

Zâmbetul lui Adam se întinse pe toată fața.

– Aici avem obiceiul să măsurăm mai degrabă în sute de hectare. Cam asta-i diferența ...

Râsul profund al tinerei îl lovi pe Adam ca un pumn în stomac.

Cucerit, îi privi pe furiș conturul buzelor, ochii superbi, tiviți cu gene incredibil de lungi, tenul proaspăt care te îndemna parcă să-l mângâi. Părul ei superb pe care-l vedea pentru prima oară răvășit peste umeri, prindea reflexe acaju în lumina purpurie a apusului. Ochii de un albastru închis exprimau o bucurie pe care Adam nu o mai citise niciodată în ei, și care-l tulbură.

Hotărât lucru, Maureen era departe de imaginea pe care el și-o construise despre ea. Și dacă până acum fusese rece și distantă, nu o făcuse special pentru el. Atitudinea ei condescendentă ascundea o fragilitate, chiar o suferință pe care el ținea cu orice preț s-o descopere. Oricare ar fi fost secretele ei, cu siguranță că de vină era și un bărbat. Și deja, fără să-l cunoască, Adam îl detesta.

***

Cu un gest plictisit, Adam puse cartea pe noptieră și, cu un oftat, își sprijini capul de speteaza patului. În ciuda eforturilor de a se concentra asupra lecturii, gândul de a o ști pe Maureen atât de aproape îl bântuia ca o musculiță care-i punea nervii la grea încercare.

De ce oare, când casa avea o mulțime de camere, mama sa simțise nevoia s-o instaleze în camera alăturată?

Erau atât de aproape unul de altul încât aproape puteau să-și audă respirația ... La acest gând, inima lui Adam începu să bată nebunește în piept.

Agasat de situație, se dădu jos din pat și făcu vreo câțiva pași pentru a deschide ușa cea mare de sticlă care dădea spre curtea interioară. În picioare în prag, cu brațele încrucișate, contemplă o clipă suprafața irizată a apei din piscină, scăldată într-un nimb sidefiu al razelor lunii. Cu privirea ridicată spre bolta înstelată, Adam inspiră adânc aerul înmiresmat și se lăsă învăluit în mantia liniștitoare a nopții.

Ce i se întâmpla? Își mai dăruise o dată inima unei femei, și încă și astăzi se mai simțea rănit. Totuși, intrigat de trecutul misterios al tinerei, hipnotizat de personalitatea ei derutantă, Adam era gata să renunțe la convingerile lui atât de bine stabilite. Ar fi fost atât de ușor să se îndrăgostească din nou și apoi să sufere profund. Și pentru nimic în lume nu mai voia să retrăiască așa ceva!

Își stăpâni un râs amar.

Prietenii lui, care-l credeau un Don Juan, ar fi fost surprinși să afle că era bărbatul unei singure femei. Și această femeie murise la douăzeci și patru de ani. De atunci convins că nu întâlnești decât o dată în viață adevărata dragoste, se mulțumea să trăiască aventuri fără viitor și cuceriri facile.

Dintr-o dată, își dădu seama cât era de ridicol să se ascundă în camera lui ca un licean, și hotărî să remedieze această situație.

***

Pradă unei neliniști nedefinite, Maureen trecea de pe un canal pe altul, cu ajutorul telecomenzii, fără să reușească să se concentreze asupra imaginilor care-i defilau prin fața ochilor, când trei bătăi ușoare îi întrerupseră visarea.

Opri televizorul și își puse un capot pe care și-l petrecu strâns peste piept. Mai întâi nu reuși să definească de unde venea această neliniște surdă, dar ciudatul ei presentiment se confirmă când, deschizând ușa, îl zări pe Adam în costum de baie.

Șocul de a-l vedea astfel aproape o paralizică. Cu gura larg deschisă, cu ochii uluiți, îl fixa pe bărbatul din fața ei, aproape gol. Nu se putu abține să nu arunce o privire piezișă

spre coapsele musculoase, pectoralii încordați și, ridicându-și privirea spre bărbia voluntară, să nu-i vadă buzele cărnoase și părul ud.

Strălucirea privirii lui, zâmbetul discret care lăsa să i se întrevadă dinții foarte albi, îi evoca irezistibil imaginea unui lup în căutarea prăzii. Și deodată, i se făcu frică. Se temea ca voința ei să nu cedeze în fața ispitei ...

Un zâmbet ironic apăru pe buzele lui Adam care părea să măsoare cu exactitate efectul produs asupra ei.

– Ce-ai zice să facem câteva lungimi de bazin?

Buimăcită, Maureen rămase o clipă fără glas.

– Vrei să spui ... să înotăm?

Zâmbetul lui Adam, deveni și mai ironic ...

O flacără ciudată licărea în ochii lui, și în spatele ironiei cuvintelor, Maureen ghici o dorință intensă, atât de puternică încât, preț de o clipă, simți că-i fuge pământul de sub picioare.

Cu un efort imens, își îndreptă umerii și luă o expresie indiferentă:

– Dar acum este ora de somn, răspunse cu fermitate.

– Dimpotrivă, eu cred că este un moment ideal pentru a înota, insistă el. Aerul este încă foarte cald și este suficient de întuneric pentru ca să nu ți se vadă celulita!

Maureen tresări, jignită.

– Ce te face să crezi că am celulită?

– Nimic. Dar știu că femeile își fac întotdeauna griji pentru lucruri fără importanță.

Tânăra făcu ochii mari, neîncrezătoare.

– Adică, nu-ți pasă dacă o femeie nu este perfectă?

– Absolut, afirmă Adam pe un ton convingător. De altfel, eu nu remarc niciodată defectele fizice.

Din ce în ce mai tulburată, Maureen căută cu disperare un mod de a-i refuza invitația.

– Și de ce ești sigur că știu să înot?

Privirea arzătoare a lui Adam alunecă peste trupul ei ca o mângâiere.

– Pari mai degrabă genul sportiv și m-aș mira să nu știi să înoți.

Maureen își simți rezistența clătinându-se. La urma urmei ce era rău în a face câteva lungimi de bazin în compania unui coleg de serviciu? Cu atât mai mult cu cât, la ora asta, apa era nespus de răcoroasă.

– Bine, de acord, cedă ea. Dă-mi câteva minute să mă schimb. Ne întâlnim pe terasă.

***

În timp ce ea venea spre el, Adam, așezat într-un șezlong, luă un pahar de pe măsuța joasă și i-l întinse.

– Ce este?

– Ananas, grepfrut, zmeură. Este o rețetă a mătușii mele Rose.

Când se așeză și ea, Maureen remarcă faptul că șezlongurile erau foarte aproape unul de altul. Mult prea aproape, după părerea ei! Tocmai voia să-l îndepărteze pe al său când întâlni privirea zeflemitoare a lui Adam. Era evident că așezase special șezlongurile în acest fel! Ei bine, gândi ea, n-avea decât, va rezista provocării lui!

Luă cu reticență paharul pe care el încă îl ținea în mână, și își muie buzele în lichidul roz.

Printre pleoapele întredeschise, Adam contempla pe furiș curbele voluptuoase ale Maureenei, pe care le dezvăluia cu generozitate costumul de baie alb.

Ca atrasă de un magnet, privirea i se opri pe rotunjimile sânilor pe care-i vedea săltând într-un ritm din ce în ce mai rapid, ca un ecou la bătăile propriei lui inimi.

Sub privirea lui arzătoare, Maureen avea impresia că întreg trupul i se topește precum zăpada la soare. Speriată de violența senzațiilor pe care el i le trezea, se îndreptă brusc, și puse paharul pe măsuță.

Vocea cu care vorbi, puțin cam tăioasă, nu dezvăluia totuși o prea mare dezamăgire.

– Așadar, ai găsit?

Adam tresări.

– Poftim?

– Celulita. Am sau nu am?

El schiță un zâmbet.

– Cu hainele cu care te îmbraci de obicei, pari cu totul altfel.

– Ca și cei mai mulți dintre oameni, presupun.

Neștiind cum să mai continue discuția, se întrerupse și își plecă privirea de teamă să nu întâlnească ochii lui Adam. Tânărul oftă adânc și se lăsă pe speteaza șezlongului.

Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare, în timp ce aerul părea să se încarce din ce în ce mai mult cu electricitate.

După un timp.

Adam îndrăzni să-i pună întrebarea care-l intriga de la prima lor întâlnire:

– De ce ai hotărât să te faci geolog?

– Încă de când eram mică, am vrut întotdeauna să știu totul: de ce iarba este verde, de ce strălucesc stelele ... La liceu, așteptam cursurile de științe naturale cu aceeași nerăbdare cu care prietenele mele așteptau întâlnirile de vineri seara.

– Nu-mi spune că nu-ți plăcea să te distrezi, remarcă Adam.

– Și totuși, așa este.

– Trebuie să fi ieșit vreodată cu vreun băiat, nu? La urma urmei, ai fost chiar măritată ...

– De fapt, pe David l-am cunoscut la Universitate, îi explică ea. După o lună, ne-am căsătorit. Și anul următor am divorțat.

– Ce s-a întâmplat?

– Adică?

– Divorțul ... Trebuie să se fi întâmplat ceva între voi. A intervenit altă femeie?

"Dacă ar fi fost atât de simplu". gândi ea.

Cu un soț infidel, ar fi găsit curajul să lupte, dar cum să reacționezi când bărbatul pe care-l iubești, tatăl copilului tău, te acuză că nu ești o mamă bună? Când moartea subită a nou-născutului i-a smuls-o pe micuța Elizabeth, David a făcut-o egoistă și iresponsabilă, în loc să-i ofere susținerea de care avea atâta nevoie. Când a părăsit-o, menajera a crezut că va muri de atâta suferință.

Dar astăzi, privind în urmă, își dădea seama că David nu o iubise niciodată cu adevărat.

Tăcerea se prelungi într-atât, încât Adam începea să creadă că ea nu-i va răspunde la întrebare, când Maureen se hotărî în sfârșit s-o facă.

– Nu, n-a fost din cauza unei femei. Pur și simplu, n-aveam nici aceleași priorități, nici aceleași valori.

– Adică?

Tânăra se încruntă.

– Nu ți se pare că devii cam indiscret?

Adam își întinse picioarele astfel că atinse ușor picioarele goale ale tinerei femei. Aceasta și le retrase imediat sub șezlong. Cu coatele sprijinite pe genunchi, Adam se aplecă spre ea și-și cufundă privirea de smarald în ochii ei albaștri.

– N-o fac din indiscreție, spuse el. Mă mir doar că un bărbat a putut să fie atât de nebun încât să te părăsească. Atunci când ai norocul să fii iubit de o femeie ca tine, nu o abandonezi.

– Maureen își plecă privirea. Ochii lui pătrunzători care păreau să ghicească prea multe lucruri o făceau să se simtă stânjenită.

– Se pare că mă consideri ca pe un trofeu pentru cel care mă cucerește, zise ea, puțin vexată.

– Cele mai multe femei consideră asta un compliment.

– Eu sunt o persoană, protestă ea. O ființă umană. Nu o pradă pe care un bărbat să și-o poată adăuga la tabloul lui de vânătoare!

Brusc, se ridică să facă vreo câțiva pași spre piscina a cărei suprafață scânteia ca mii de diamante sub lumina ireală a lunii.

Adam se apropie imediat, și o prinse cu fermitate de braț.

– De ce nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat între tine și fostul tău soț?

Atingerea neașteptată a acestei mâini calde o tulbură și mai mult. Maureen se strădui din răsputeri să lupte cu

această tulburare. Apropierea aceasta senzuală, respirația aceasta care-i mângâia obrazul, parfumul atât de masculin care o învăluia, amenințau s-o facă să-și piardă capul.

Se eliberă cu o mișcare bruscă.

– Nu vorbi despre un "soț", protestă ea cu o voce surdă. David și cu mine ne-am despărțit de mai bine de zece ani.

Deodată, Maureen ridică privirea spre Adam.

– Dar de ce vorbim acum despre toate astea? Parcă venisem să înotăm.

Un zâmbet ironic pluti pe buzele lui Adam care, fără să-i lase timp să reacționeze, o prinse de mijloc.

– Ai dreptate, Maureen. Să mergem!

– Adam! strigă ea, speriată.

Era însă prea târziu. Adam sărise în apă trăgând-o și pe ea după el. În spaima ei, se agăță instinctiv de umerii lui. Cu mâinile cuprinzându-i talia, el o strânse și mai aproape, iar Maureen se înfioră simțindu-i palmele care-i mângâiau spatele, căldura picioarelor musculoase care se împleteau cu ale ei.

Când ieșiră la suprafață, Maureen tuși, aproape sufocată, și își dădu capul pe spate. Fața lui Adam era prea aproape, mult prea aproape de a ei. Îi simțea mușchii puternici ai umerilor încordați sub palmele ei, și pielea lui i se păru fierbinte în apa rece a piscinei.

Profund tulburată, tânăra femeie încercă să se elibereze, dar eforturile ei rămaseră zadarnice.

– Ești nebun! strigă, fulgerându-l cu privirea.

– Ai absolută dreptate, murmură el cu o voce răgușită.

În adâncul ochilor lui verzi strălucea flacăra unei dorințe atât de intense încât pentru o clipă Maureen fu cât pe ce să renunțe la luptă, cuprinsă de nevoia de a se abandona în brațele lui.

Cu un efort de a-și recăpăta controlul, încercă să glumească.

– Întotdeauna îți arunci invitații în apa înghețată în loc de bun venit?

Râsul profund și sigur al lui Adam o făcu să se înfurie.

– Contrar a ceea ce probabil crezi, aici n-am invitat niciodată vreo femeie.

În timp ce-i admira pieptul cu mușchi puternici, bronzat și presărat cu picături scânteietoare de apă, părul negru cu șuvițele-i ude lipite de frunte, Maureen nu-și putu reține o expresie de îndoială. Cu un asemenea fizic, probabil că nu trecea neobservat printre femei!

– Să nu-mi spui că trăiești ca un pustnic. N-am să te cred.

– Nu am spus asta. Dar te asigur că aici n-a venit nici o femeie.

Cum ea continua să-l privească neîncrezătoare, Adam îi luă mâinile și-i lipi palmele de pieptul său.

– Cine minte să meargă în iad!

Profund tulburată de bătăile inimii lui pe care o simțea vibrând sub degetele ei, Maureen încercă din nou să se

elibereze. Dar eforturile ei de a desface menghina care-i cuprindea mâna rămaseră zadarnice.

– Ajunge, Adam! Acum, dă-mi drumul!

Dar tânărul nu ținu deloc seama de protestele ei și o strânse și mai tare la piept.

– Nu am deloc chef să te las să pleci, îi murmură el la ureche.

Tonul tinerei femei deveni amenințător.

– Adam, ți-am cerut să încetezi. Nici eu n-am deloc chef să intru în acest joc.

– Greșești, ar putea să fie foarte amuzant.

Lipită de trupul lui viguros, simțindu-i căldura și parfumul amețitor, Maureen ardea de dorința de a i se abandona. Dar deja își dăduse seama că părea să însemne pentru ea mult mai mult decât o aventură. Și gândul acesta o îngrozea.

Deodată însă, își cufundă privirea în ochii lui Adam și-și apropie buzele de ale lui.

– Așadar, vrei să te distrezi, murmură ea aproape de buzele lui.

– Ce ... Dar ce faci? bâigui Adam.

– Ai spus că ar putea să fie amuzant. Ia să vedem ...

Profitând de surprinderea lui, Maureen își lipi buzele de ale lui într-un sărut pătimaș.

Apoi, simțindu-l fremătând în urma acestui asalt senzual, tânăra femeie își îndepărtă printr-o mișcare bruscă fața de a lui.

În liniștea care urmă după aceea, Maureen percepu ritmul sacadat al respirației lui Adam, care lupta cu disperare să-și păstreze controlul.

– Ce-ai încercat să faci? Să-mi dai o lecție?

– Într-adevăr, am vrut să te fac să înțelegi că eu nu sunt dintre acelea cu care să te distrezi.

Când el își mai slăbi strânsoarea, Maureen se îndepărtă spre marginea piscinei.

Din câteva mișcări, Adam o ajunse și o prinse de cot, în clipa când ea încerca să iasă din apă.

– Și dacă ți-aș spune că sunt serios? Că te doresc așa cum n-am dorit vreodată vreo femeie?

Ea clătină din cap cu ironie și-i susținu privirea în care se citea o pasiune violentă, care fără voia ei o tulbură.

– Ți-aș răspunde că este încă unul din trucurile tale de Don Juan, și pe care îl afirmi fără rușine celor care se aventurează până aici!

Lipind-o cu spatele de peretele piscinei, Adam puse stăpânire cu sălbăticie pe buzele ei. Abandonând o luptă inegală, și surprinsă de senzațiile neașteptate care o cuprindeau, Maureen depuse imediat armele. Cu brațele încolăcite după gâtul lui Adam, simți că plutește sub mângâierile buzelor lui voluptuoase și fierbinți.

Învăluită în capcana de senzualitate pe care el o țesea în jurul ei.

Se înfioră când mâna îndrăzneață a lui Adam se aventură în explorarea trupului ei.

Închise ochii, atentă doar la senzațiile nebănuite care o cuprindeau, când brusc, Adam se desprinse de ea.

– Nici eu nu sunt cel cu care doar să te distrezi!

Și fără să-i lase timp de replică, Adam ieși din piscină și se îndepărtă cu pași repezi spre casă.

Înainte de a închide ușa de sticlă, îi aruncă peste umăr:

– Noapte bună!

"Noapte bună!" Ca și cum Maureen și-ar mai găsi acum liniștea necesară ca să adoarmă!

Capitolul 4

Maureen dormi puțin. Și foarte prost. Ar fi dorit totuși să-și uite umilința în somn, dar nu avu parte de acest refugiu. Și până în zori, retrăi acea clipă când Adam o sărutase.

Veneau s-o tulbure tot felul de sentimente contradictorii. Se revedea fără încetare ghemuită în brațele liniștitoare ale lui Adam, cu trupul lipit de al său. Îi resimțea căldura și parfumul îmbătător. N-ar fi fost fost minunat să facă dragoste cu el? ...

Dar nu trebuia să se mai gândească la asta.

Hotărâtă să nu lase aceste gânduri nedorite să-i pătrundă în minte, imediat ce se trezi coborî fără zgomot scara. Dat fiind ora matinală, credea că este prima care se trezise. Se înșela.

Întâmpinată de aroma cafelei proaspete, îi găsi pe Chloé și pe Wyatt așezați la masa din bucătărie.

Le refuză politicos invitația de a rămâne cu ei și urcă din nou în camera ei cu o tavă cu micul dejun. Nu avea nici un chef să-l întâlnească pe Adam.

Totuși, chiar dacă perspectiva de a se întâlni față-n față cu tânărul bărbat o deranja teribil, trebuia mai devreme sau mai târziu să-i înfrunte privirea când va ajunge la birou. Și atunci, va trebui să se prefacă foarte bine că uitase de valul de senzații contradictorii, cum ar fi surprinderea, emoția sau teama, pe care le resimțise în brațele lui.

***

– Dar, pe cuvântul meu, te surmenezezi muncind atâta!

Maureen, care își petrecuse toată dimineața în laborator, ridică ochii de pe dosarele din fața ei, uimită să-l vadă pe Adam pe care nu-l auzise venind.

Când îi văzu zâmbetul radios, îi veni greu să-și stăpânească bătăile inimii, din ce în ce mai violente.

Era evident că fiecare dintre ei simțea văzându-l pe celălalt o bucurie mult mai mare decât și-ar fi dorit. Așa că, printr-un acord tacit, evitară orice referire la ceea ce se petrecuse în ajun.

– Oh! Bună dimineața, Adam. Pot să te ajut cu ceva? spuse ea cu o voce veselă.

Tânărul se apropie de masa lungă plină cu bucăți de rocă și eprubete care conțineau probe de sol, și își încrucișă brațele peste pieptul lat.

– Poate. Aș vrea să aflu rezultatele de la sonda 55. Ai avut timp să studiezi eșantioanele pe care ți le-au adus ieri?

Tânăra dădu din cap și se îndreptă spre un raft plin cu dosare.

– Totul este aici zise ea întinzându-i o mapă. Am studiat cu grijă toate datele. Și după părerea mea, ar fi mai bine să renunțăm.

– Să renunțăm? Ești nebună! Se pare că nu-ți dai seama cât am investit în acest foraj. Trebuie să găsim petrol cu orice preț. Și tu ești aici ca să ne ajuți în acest sens.

– Știu foarte bine cât v-au costat primele cercetări, spuse Maureen. Scrie totul în acest raport. Și tocmai pentru că nu vreau să pierdeți mai mulți bani, vă sfătuiesc să opriți imediat lucrările. În subsol nu se află suficient petrol, încât să continuați forajul.

– Ultimul geolog care a lucrat pentru noi afirma contrariul, se încăpățână Adam.

Maureen îi aruncă o privire glacială.

– Dacă părerea lui era atât de infailibilă, de ce nu l-ați păstrat?

– Arată-mi!

– Ce vrei să-ți arăt? se miră Maureen.

– Ceea ce-ți permite să fii atât de categorică.

– Este o deducție științifică. Și nu cred că poți înțelege toate etapele raționamentului meu.

Prin privirea lui Adam trecu o licărire ironică.

– Zău? Și de ce crezi asta?

– Pare-mi-se că ești inginer, răspunse Maureen.

– Într-adevăr. Dar am și o diplomă în geofizică.

Iritată, Maureen replică:

– Și atunci, de ce m-a mai angajat tatăl tău?

– Pentru că eu sunt departe de a avea competențele tale, recunoscu Adam. Și apoi, are nevoie de mine pe teren pentru a dirija oamenii.

– Foarte bine, încuviință Maureen. Din moment că ești în stare să descifrezi un traseu seismologic, îți voi arăta pe ce se bazează concluziile mele.

Cu un gest brusc, îi luă dosarul din mână și se îndreptă către o masă lungă de lângă geam. Apoi scoase din dosar documentele și le înșiră în fața ei.

Pe unul din grafice, urmări cu degetul o curbă și se opri pe un punct precis.

– Vezi, aici ...

Se opri brusc simțind mâna lui Adam punându-se peste a ei.

Și-o retrase rapid și întoarse spre el o privire furioasă.

– Ce te-a apucat? exclamă ea. Cred că ți-am mai spus că nu-mi plac jocurile astea.

– Dar, Maureen, fir-ar să fie! N-am deloc de gând să flirtez cu tine. Voiam doar să-ți atrag atenția.

Tânăra femeie îl privi bănuitoare.

– De ce?

Adam oftă.

– Pentru că nu-mi place cum ne purtăm acum unul cu altul.

– Adică?

– Parcă am fi doi străini. Și mai mult chiar, mă întreb dacă doi necunoscuți nu s-ar purta mai curtenitor unul cu altul decât noi.

– Nu cred că relațiile noastre pot fi mai bune de atât, remarcă ea.

– Și de ce? Mă detești în asemenea măsură?

Dimpotrivă, se pare că începea să-i acorde prea multă importanță. O făcea să-și piardă capul, îi inspira vise extravagante și asta nu-i plăcea. În viața ei nu era loc pentru Adam. Era mai bine să-și amintească asta înainte de a fi prea târziu.

– Nu, nu te detest. Dar ...

Se străduí să-și ridice încet capul și să-i susțină privirea care o tulbura.

– Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută ...

– ... a fost o greșeală, termină Adam fraza.

– Absolut, replică Maureen cu fermitate.

– Atunci, iartă-mă pentru ieri, Maureen. Am... mi-am pierdut capul. Îți promit că nu se va mai întâmpla niciodată.

Stânjeniți amândoi, se priviră pe furiș, apoi își feriră privirile, de teamă ca în ele să nu se citească o negare a ceea ce-și spuseseră.

– Poate că am putea uita ce s-a întâmplat, și să pornim iarăși de la zero, sugeră Adam.

Cum să uite ce se petrecuse între ei aseară? Îi era de-ajuns să închidă ochii pentru a resimți din nou vertijul care o cuprinsese când Adam pusese stăpânire pe buzele ei, pentru a retrăi minunatele senzații care o copleșiseră când își lipise trupul de al ei.

Trebuia să recunoască faptul că niciodată vreun bărbat, nici chiar David, n-o tulburase în asemenea măsură. Adam avea asupra ei o putere miraculoasă, care o făcea să-și piardă controlul. Dar trebuia oare să-și lase doar simțurile să vorbească? Să-și facă munca imposibilă aici, și să se renege pe ea însăși?

– Suntem amândoi adulți, zise ea cu un calm pe care era departe de a-l resimți. Nu este cazul să facem o dramă pentru atâta lucru.

Ofensat de dezinvoltura ei, Adam se strădui să rămână și el calm pentru a nu învenina și mai mult relația lor.

– Perfect, spuse el. Mă bucur că am rezolvat această problemă.

– Și eu, minți Maureen. Și acum, să revenim la problema sondei 55. Dacă într-adevăr crezi că hotărârea mea este proastă, spune-mi. Oricum, vreau să studiez din nou întreg raportul, dar nu-ți promit că îmi voi schimba părerea.

În tăcere, Adam adună una câte una hârtiile pe care Maureen le înșirase pe masă, și le puse la un loc în mapă.

– Nu va fi nevoie, spuse el. Îi voi spune tatălui meu că oprim forajul în acel teren.

Maureen făcu ochii mari.

– Dar tu ... tu ... bâigui ea.

Se opri la timp pentru a-și aduna gândurile și a reformula fraza.

– Credeam că nu ești de acord cu concluziile mele.

– Da fapt, îi explică Adam, voiam doar să verific dacă ești sigură pe tine. Am văzut că ești, și asta îmi este de-ajuns.

Chipul lui Maureen încremeni.

– Îți mulțumesc că mi-ai făcut să-mi pierd timpul degeaba. Și acum, te rog să mă scuzi, am de lucru.

Fără să mă mai aștepte răspunsul , îi întoarse spatele și își reluă locul la microscop.

Câteva clipe mai târziu, auzi ușa laboratorului închizându-se.

Abia atunci lăsă să-i scape un oftat de exasperare. Era un adevărat calvar să lucreze cu acest om.

***

– Îmi dau seama că vă grăbesc, recunoscu Maureen. Dar am nevoie de această casă cât mai curând posibil.

Agentul imobiliar nu mai contenea cu scuzele și promisiunile pe care Maureen le asculta distrată. Și când închise telefonul, nu-și putu reține o reacție de enervare. Era a treia seară în această săptămână când suna la agenție, și începea să nu mai suporte această așteptare. Cu cât va pleca mai repede de la ferma familiei Sanders cu atât va reuși să stabilească niște relații normale cu Adam. Cel puțin așa spera ...

Traversă încăperea, dădu la o parte draperiile grele și deschise larg fereastra ce dădea spre munți. O învălui o briză răcoroasă. Se înfioră ușor și își încrucișă brațele pe piept. Apoi închise ochii și inspiră profund.

Toată săptămâna făcuse în așa fel încât să păstreze distanța față de Adam. Era mai bine așa, știa asta, dar se simțea totuși și frustrată. Începea să depindă prea mult de Adam, și asta nu-i plăcea. Pe timpul zilei, munca îi permitea să nu se gândească prea mult la el, chiar dacă își lăsa uneori mintea să hoinărească. Cu ochii privind în gol, își amintea seara aceea,

cuvintele tulburătoare pe care el i le șoptise, apoi rațiunea își reintra în drepturi. Dar noaptea o bântuiau vise extravagante care-i vorbeau despre pasiunea ei tumultuoasă îi înflăcărată.

Maureen se simțea dintr-o dată prizoniera principiilor ei. În ciuda încăpățânării de a nega sentimentele pe care i le inspira Adam, trebuia să recunoască faptul că prezența lui o reconforta și o umplea de o bucurie pe care n-o mai resimțise de multă vreme, de o exaltare care semăna leit cu dragostea.

Dar cum putea să fie îndrăgostită de un om pe care nu-l cunoștea decât de câteva zile?

Se jurase totuși să nu-și mai dăruiască vreodată inima unui bărbat. Crezuse deja o dată că găsise fericirea și aceasta se risipise apoi într-un mod foarte dureros.

Până la întâlnirea cu Adam, crezuse că își va sfârși viața singură, dar de fiecare dată când privirile li se întâlneau, neliniștea inimii, unda de căldură care-i inunda trupul, veneau să-i alunge principiile și pretinsa ei indiferență față de dragoste. Ca și cum senzualitatea ei, prea mult timp înăbușită, se revolta și rupea lanțurile. Tot felul de gânduri i se învălmășeau în minte. Cu toate astea, avea sentimentul că acționase conform conștiinței sale. Totul era în regulă. În viața ei nu era loc pentru Adam.

Și nici nu era nici un alt motiv pentru ca ea să continue să se ascundă în camera ei de teamă să nu-l întâlnească.

Ridică din umeri și se îndreptă spre baie.

Când ieși după douăzeci de minute, se simțea mult mai bine. Ajunsă în camera ei, își pieptănă părul încă umed, îl împleti într-o coadă pe care și-o prinse cu o agrafă. Își privi cu un ochi critic pantalonii de in bej și jacheta albă, apoi adresă un zâmbet imaginii din oglindă.

Cu un gest reflex, își aplică un luciu de buze, apoi se grăbi să coboare în bucătărie, chiar dacă era încă prea devreme pentru cină.

Așa cum se așteptase, încăperea era goală. Era evident că mama lui Adam nu se întorsese de la grajduri.

Bău un pahar de suc de portocale în timp ce se întreba de ce Chloé nu avea nici bucătăreasă, nici menajeră. În mod ciudat, familia Sanders ducea o viață relativ modestă în comparație cu aceea a oamenilor din mediul lor.

Pierdută în gândurile ei, Maureen auzi dintr-o dată zgomot de pași în spatele ei. Imediat degetele i se crispară pe paharul cu suc și simți o furnicătură arzătoare pe șira spinării. Ar fi putut să jure că era Adam!

– Bună seara, Maureen.

Cu un efort imens de a părea indiferentă, tânăra femeie se întoarse spre el.

– Salut! răspunse ea cu dezinvoltură.

Sprijinit de un bufet, într-o atitudine flegmatică, Adam părea că ocupă tot spațiul.

Când îl zări, frumos de îți tăia răsuflarea în ciuda hainelor ponosite de lucru, inima îi tresări în piept și încremeni de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

Era îmbrăcat în niște blugi vechi și o cămașă în carouri întredeschisă peste tot torsul bronzat. Mânecile suflecate dezvăluiau brațele puternice, înnegrite de praf, și mâinile cu mănuși de piele uzată. De sub pălăria dată spre spate i se prelingea o dâră de sudoare pe frunte. Niciodată nu-l văzuse emanând o asemenea senzualitate, o virilitate atât de evidentă.

Deodată, el îi zâmbi devastator și Maureen simți o undă de foc curgându-i prin vene.

– Ce ți s-a întâmplat? îl întrebă ea. Ești plin de praf, murdar ...

Când el se apropie și ridică un braț ca să-și ia un pahar din bufet, doar un efort supraomenesc o ajută pe Maureen să nu facă un pas lateral ca să se ferească de el.

– Mama mi-a dat voie s-o ajut să muncească la grajduri, explică el.

– Ți-a dat voie? se miră Maureen.

Adam se aplecă spre frigider și-și turnă suc în pahar.

– Poate că nu știi că mama și sora mea cresc cai de curse. Și nu lasă pe oricine să se apropie de ei.

– Chiar și cu tine sunt suspicioase?

Adam zâmbi văzându-i expresia neîncrezătoare.

– Ei da, chiar și cu mine!

– Și eu care te credeam un adevărat cowboy, glumi ea.

– Este adevărat că mă pricep foarte bine la cai, dar cei pursânge sunt foarte diferiți. Sunt niște animale destul de ursuze, și eu nu am răbdarea necesară ca să mă ocup de ei.

– Mă îndoiesc de asta, dar în sfârșit ... murmură Maureen.

Contrar așteptării, Adam izbucni în râs.

– Îmi face plăcere să te aud din nou spunând ceea ce gândești.

– Ce înțelegi prin "din nou"? N-am obiceiul să-mi ascund sentimentele, protestă ea.

– Față de alții, nu știu. Dar față de mine, da.

– Nu-i adevărat, zise ea cu multă convingere. Sunt întotdeauna foarte sinceră și directă cu tine.

– În ceea ce privește munca, poate.

Era greu să-i susțină privirea atât de intensă, și Maureen crezu că o să leșine când el făcu iarăși câțiva pași spre ea.

Ca să mai câștige timp să se reculeagă, se întoarse spre chiuvetă și își clăti paharul.

Adam era acum atât de aproape în spatele ei încât putea să-i simtă parfumul amestecat cu mirosul mai acrișor de piele și de cai.

Foarte încet, Adam se sprijini de chiuvetă și își încrucișă brațele.

Maureen, care îl privea cu coada ochiului, remarcă deodată impresionanta rană ce se întindea de la încheietura mâinii până aproape de cot.

– Adam! strigă ea. Ce-ai făcut la braț?

Nu-i nimic grav, afirmă el. Un cal s-a zbătut ceva mai mult, și cureaua pe care o aveam înfășurată în jurul brațului a alunecat.

– Dar ți-a luat toată pielea! remarcă ea, speriată.

Fără să-i mai lase timp să protesteze, îi luă brațul și începu să-l examineze.

– Și rana este plină de praf. Trebuie dezinfectată imediat.

– Nu-i nevoie, mă ocup eu de asta mai târziu, protesă Adam.

– Știu foarte bine cum o să te ocupi!

Tânăra femeie îi aruncă o privire mustrătoare.

– O să dai drumul la robinetul de apă rece pentru câteva secunde și o să declari că, gata, s-a curățat.

Adam zâmbi, și în jurul ochilor apărură câteva riduri fine care dădeau privirii lui o expresie malițioasă.

– Așa am făcut întotdeauna până acum și iată că n-am murit.

– Ei bine, de data asta vei face altfel, hotărî Maureen cu fermitate. Unde este dezinfectantul?

– Bine, de acord, capitulă Adam. Abandonez lupta. Mă duc să caut trusa de prim-ajutor.

Dar fără bandaj! Nu vreau să fiu de râsul oamenilor de la fermă.

Reveni după câteva minute cu o valijoară de plastic. Maureen îi ordonă imediat să se așeze. Apoi îi luă brațul, și lăsă să-i scape o exclamație dojenitoare.

– Este îngrozitor, decretă ea în timp ce-i tampona plaga cu un antiseptic.

Adam tresări la senzația de usturime produsă de medicament și nu-și putu reține o grimasă de durere.

– Lasă, nu-i nimic, este doar o zgârietură, făcu el pe curajosul. Asta li se întâmplă mereu celor care lucrează cu caii.

Maureen ridică spre el o privire uimită.

– Tu te consideri cowboy?

– Asta și eram înainte de a începe să lucrez la compania tatălui meu.

– Dar îți iubești meseria actuală, nu-i așa?

– Bineînțeles. Și îmi place să supraveghez forajele.

O tăcere stânjenitoare se lăsă între ei, și Maureen continuă să-i curețe plaga.

Sensibili la această clipă de intimitate, fiecare dintre ei resimțea evident o tulburare mai vie decât și-ar fi dorit.

– Știi, Maureen, spuse deodată Adam, mă bucur că îmi vorbești din nou.

Preț de o clipă, ochii li se întâlniră, și privirile lor spuneau mai mult decât cuvintele.

– N-am încetat niciodată s-o fac.

Tulburat, Adam își ațintise privirea pe buzele bine conturate ale femeii.

– Nu-i adevărat! spuse el. M-ai evitat neîncetat, ca pe un ciumat.

– Aș putea să-ți spun același lucru.

Mai emoționată ca oricând sub flăcările din privirea lui, Maureen își concentră atenția asupra plăgii.

– Și în afară de asta, fusesem amândoi de acord asupra necesității de ...

– ... de a păstra distanța.

Adam oftă.

– Da, știu foarte bine asta, recunoscu el. Dar acesta nu-i un motiv să ne purtăm cu atâta răceală unul față de altul. Nu sunt obișnuit să mă port astfel cu oricare dintre colaboratorii mei. Situația mă stânjenește.

– Și pe mine, recunoscu Maureen.

– Atunci, nu crezi că am putea încerca să fim prieteni?

– Nu știu.

Cu multă tandrețe, îi prinse bărbia cu degetele și o obligă să-l privească.

– Ce nu știi?

Tulburată de această atingere neașteptată, Maureen simți că o lasă puterile, și scutură din cap.

– Nu cred că am putea să fim prieteni, răspunse ea.

Există prea multă ...

Cu obrajii îmbujorați, stânjenită, se opri.

– ... prea multă atracție între noi? sugeră Adam.

Tânăra femeie dădu din cap.

– Se poate spune și așa, recunoscu ea pe jumătate. Și dacă am încerca să fim prieteni ...

– Dar suntem deja prieteni! o întrerupse el. Numai că tu nu vrei să recunoști.

– Bun, foarte bine, dacă insiști, să zicem că suntem prieteni.

– Așa să fie! exclamă Adam.

Încântat de acest rezultat, îi făcu, complice, cu ochiul.

– Cred că vom putea să luăm totul de la zero.

– Și, mai exact, ce propui?

– Am putea începe prin a uita tot ce s-a întâmplat până acum. Și după aceea te-aș putea invita la o plimbare călare. Știi să călărești, nu-i așa?

– Da, cu condiția să-mi găsești un cal docil.

– Pentru asta să nu-ți faci griji.

– Și unde vrei să mă duci?

– Pentru început, ți-aș putea arăta câte ceva din fermă. Și dacă n-o să fii prea obosită, am putea urca puțin spre munte.

– De acord. Îți accept invitația. Dar te previn că nu sunt o călăreață prea bună.

Pe buzele lui Adam apăru un zâmbet.

– Nu-ți cer nimic altceva decât să fii tu însăți.

Capitolul 5

Îmbrăcată în blugi, cu cizme de piele și cu o pălărie Stetson pe care i-o împrumutase Adam, Maureen coborî oarecum stânjenită spre grajduri, unde o aștepta el, călare pe un puternic armăsar negru.

– Calul meu unde este? întrebă ea, aruncându-i o privire bănuitoare pe sub borul pălăriei.

– Pe pășunea dinspre nord, îi explică el. Unul dintre oameni a avut nevoie să-l ia ca să adune vitele. Dar nu va întârzia prea mult.

– Nici nu mă gândesc să încalec un cal deja obosit, protestă Maureen. Ar fi o cruzime din partea mea.

– Nu-ți face griji în privința asta, lui Leo îi trebuie mai mult de atât ca să obosească. Și-a consumat exact atâta energie

încât să fie acum docil. Ah! de altfel, iată-l, o să poți să judeci singură.

Adam sări repede din șa, luă hățurile pe care i le întinse omul și o invită pe Maureen să urce.

Un pic speriată, tânăra își puse piciorul stâng în scară și se prinse de oblâncul șeii. În aceeași clipă, Adam o prinse de mijloc și o ridică.

Femeia scoase un strigăt de indignare, și se lăsă stângace să cadă în șa.

– Trebuia să faci neapărat asta, nu-i așa? se indignă ea. Este peste puterile tale să te abții, trebuie să faci întotdeauna un gest deplasat.

– Dimpotrivă, murmură Adam. Cu tine, voi avea întotdeauna grijă să fac gesturi potrivite!

Tulburată de subînțelesul senzual al vorbelor sale, Maureen se crispă.

– Și dacă aș fi căzut de partea cealaltă?

Câteva șuvițe îi scăpaseră de sub pălărie. Avea obrajii în flăcări și ochii îi exprimau o indignare care o făcea să pară și mai seducătoare.

– Te-aș fi ajutat pur și simplu să te ridici. Apoi ți-aș fi scuturat de praf hainele și la sfârșit te-aș fi urcat în spinarea lui Leo.

Adam își încălecă agil calul și, cu o apăsare de pinteni, îl făcu să se întoarcă sub privirea admirativă a Maureenei care, de bine de rău, îl urmă până ajunse lângă el.

Când trecură prin dreptul unui țarc, Anna, care lucra cu un mânz de un an, ridică privirea spre ei, le zâmbi și le făcu semn cu mâna, după care își reluă treaba.

– Când mă uit la sora ta astăzi, îmi vine greu să cred, să-mi imaginez că a fost multă vreme pianistă, remarcă Maureen.

– Dacă vrei, pot s-o rog să cânte pentru tine, și îți vei da seama că nu și-a pierdut talentul.

– Nu reușesc să înțeleg cum de s-a oprit. Ca să ajungi la gradul ei de virtuozitate, este nevoie de mulți ani de muncă.

– Așa este, recunoscu Adam. Dar n-a abandonat niciodată de tot muzica. Astăzi, poate să cânte doar când are chef. Și, crede-mă, este mult mai fericită ca înainte. Întotdeauna a avut pasiunea cailor. De fapt, cuvântul cel mai potrivit ar fi, "obsesie", se corectă el. Este exact ca mama. Este ceva ce au în sânge amândouă.

Sora ta este norocoasă, remarcă Maureen. Și curajoasă, pe deasupra.

– De ce?

– Pentru că și-a ascultat inima, în loc să urmeze o cale trasată dinainte ...

***

Călăriră în tăcere o vreme, uneori atât de aproape unul de altul încât picioarele li se atingeau. De-a lungul câmpiei, se zăreau ici-colo văluri de ceață, iar pe iarbă picăturile de rouă, ca niște minuscule diamante, scânteiau cu mii de focuri, în timp ce soarele palid încerca să străpungă ecranul opac al norilor.

Liniștită de mersul regulat al lui Leo, Maureen respira aerul călduț și înmiresmat, savurând dinainte ziua frumoasă care se anunța.

Deodată, Adam o luă spre o pădurice și pătrunseră curând printre pinii cu parfumul lor tare și proaspăt. Mergând pe poteca mărginită de ferigi înalte, copitele cailor făceau să trosnească frunzele și acele uscate, crenguțele și conurile de pin care acopereau poteca.

Pe măsură ce înaintau, drumul se îngusta, și Maureen, pe care o cuprinsese o ușoară neliniște, se strădui să-l urmeze pe Adam, care își conducea calul cu o mână sigură pe cărarea îngustă.

Deodată, ajunseră pe o platformă stâncoasă de unde se dezvăluia o priveliște spre munți și spre valea înverzită, de-ți tăia răsuflarea.

Adam descălecă și își priponi calul de o ramură de pin. Apoi întinse brațele spre Maureen invitând-o să coboare.

Tulburată de perspectiva de a se afla din nou în brațele lui, șovăi. Nu putea totuși să rămână la nesfârșit în șa și să-l

lase să aștepte astfel. Cu un oftat de resemnare, își trecu piciorul drept peste gâtul calului, și se lăsă să alunece în brațele puternice ale însoțitorului ei.

În ciuda eforturilor de a rămâne indiferentă, parfumul și respirația atât de apropiată a lui Adam îi provocă imediat o reacție ieșită din comun.

Preț de câteva secunde care i se părură o eternitate, Adam o privi, apoi îi cuprinse talia cu brațele.

O tensiune aproape palpabilă se răspândi dintr-o dată în aer. Toate sentimentele pe care Maureen le nega cu înverșunare încă de la primul sărut izbucniră cu și mai multă forță. Știa că, dintr-o clipă în alta, o va săruta. Și tremura de parcă ar fi fost prima oară. Aștepta, hipnotizată, ca el să se mai apropie, să-și plece fața spre ea ...

Dar, împotriva oricăror așteptări, Adam o prinse ușor de cot și o conduse spre marginea platformei. Maureen își simțea gura uscată și inima îi bătea să iasă din piept. Simpla atingere a acestei mâini calde pe brațul ei o făcea să-și piardă capul.

Cu un fior ce îi străbătu tot corpul, se eliberă și înaintă singură.

– Atenție! strigă Adam prinzând-o. Nu te duce prea departe. Pământul s-ar putea surpa. Și dacă am cădea în prăpastia asta, coioții sau alte fiare ar avea tot timpul să ne devoreze înainte să ne găsească cineva.

– Ai un talent teribil de a strica cheful omului, mormăi Maureen.

Fără să dea atenție bruștei indispoziții a lui Maureen, Adam arătă cu degetul spre stânga.

– Vezi, acolo se zărește Alamogordo.

– Nu mi-am dat seama că deșertul este atât de aproape, remarcă ea.

– Oh, să nu crezi că ținutul acesta este atât de deșertic. În vale sunt câteva pășuni foarte bune.

– Ciudat, spuse Maureen. Pari să fii la fel de pasionat de creșterea vitelor ca și de exploatările petroliere.

– Presupun că am moștenit pasiunea aceasta de la tata, murmură Adam, îngândurat.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– Ce vrei să spui? N-am avut impresia că pe tatăl tău îl interesează cu adevărat caii.

Chipul lui Adam se întunecă brusc. Cu un gest al mâinii, îi arătă o piatră mare și plată, ceva mai la o parte, și o invită să se așeze.

– Știu că asta te surprinde, zise el așezându-se alături, chiar dacă asta nu este un secret: Wyatt nu este tatăl meu adevărat.

Maureen îl privi cu gura căscată. Era atât de surprinsă, încât cuvintele rămăseseră blocate, nu mai avea glas.

– De fapt, este destul de complicat, reluă Adam. Wyatt este unchiul meu, iar Chloé un fel de soră vitregă.

– Dar cum este cu putință? se miră Maureen. Nu mai înțeleg nimic.

– Este normal. Ți-am spus că este destul de complicat.

Maureen puse, compătimitoare, mâna pe brațul lui Adam.

– Nu-mi mai spune nimic, văd că îți este foarte greu să vorbești despre toate astea ...

– Nu, nu mă deranjează deloc să vorbesc, afirmă el. Nu am nici un motiv să mă rușinez. De altfel, tatăl meu adevărat a fost cineva foarte stimat în tot ținutul. A cumpărat aceste pământuri în urmă cu mai bine de șaizeci de ani, și ferma a construit-o chiar el. Se pare că Thomas Murdock era un tip muncitor și ambițios. Dar îi plăcea un pic cam mult alcoolul și jocurile de noroc. Când sănătatea soției sale a început să se șubrezească, a avut o lergătură cu sora lui Wyatt, Belinda. Și așa am venit pe lume eu și Anna. La puțin timp după nașterea noastră, Thomas Murdock a murit de o criză cardiacă.

– Și Belinda? Trebuie să fi fost mult mai tânără decât el?

– Într-adevăr, erau treizeci de ani diferență între ei. Și după câte mi s-a spus, era o ființă foarte instabilă pe plan emoțional.

Adam își strânse pumnii și chipul îi încremeni.

– Când a aflat de moartea lui Thomas, și-a pierdut complet mințile. Și într-o zi, a venit și ne-a pus, pe mine și pe Anna, culcați amândoi într-un coș de răchită, pe treptele casei de la fermă.

Profund șocată, Maureen dădu din cap.

– Oh, Dumnezeue, nu se poate! Nu-mi vine să cred. Este îngrozitor ...

– Și totuși, asta a făcut.

Ceva din expresia lui Adam se schimbase. De o parte și de alta a gurii îi apăruse o cută adâncă, iar ochii lui verzi își pierduseră din îndrăzneală.

– Ne-a găsit Justine, îi explică el. Și o vreme, nimeni nu a bănuit că suntem copiii lui Murdock

– Vrei să spui că Belinda a dispărut fără să dezvăluie cuiva secretul originii voastre?

– Exact.

Adam își scoase pălăria și-și trecu mâna obosită prin păr.

– Este o poveste lungă ... murmură el.

– Spune-mi ce s-a întâmplat după aceea, îl rugă Maureen.

– Până la urmă au găsit-o și au internat-o într-un spital de psihiatrie, zise el pe un ton rece și impersonal. A murit la scurt timp după aceea.

– Și atunci, Cloé și Wyatt v-au adoptat ...

– Într-adevăr, datorită nouă s-au întâlnit. Și tot vorbind despre viitorul nostru, s-au îndrăgostit unul de altul și au hotărât să ne păstreze lângă ei pentru totdeauna. Dar nu ne-au ascuns niciodată adevărata poveste a nașterii noastre. De altfel, de îndată ce ne-am făcut destul de mari ca să înțelegem, Wyatt ne-a citit jurnalul pe care-l ținea Belinda în

timpul legăturii pe care o avusese cu tatăl meu. O să ți-l arăt într-o zi, dacă vrei. Este o poveste destul de tristă, dar poți să-ți dai seama că mama noastră era o femeie inteligentă și sensibilă, până când dragostea a făcut-o să-și piardă mințile.

Adam oftă cu resemnare.

– Se întâmplă adeseori asta într-un cuplu, când unul îl iubește pe celălalt mai mult decât este iubit.

– Crezi că așa s-a întâmplat cu mama ta?

Se lăsă un moment de tăcere și deodată, Maureen îl simți teribil de vulnerabil. În timp ce el se gândea, ea îi observa pe furiș profilul energic, scrutând fiecare detaliu al trăsăturilor lui: fruntea lată, ochii verzi în care obișnuita-i indiferență lăsase loc unei gravități misterioase, buzele pline și senzuale...

Era incredibil de frumos și emoționant, și atât de diferit de impresia pe care ea și-o făcuse despre el, încât simți dintr-o dată prăbușindu-i-se convingerile atât de bine ancorate până acum. Era atât de ușor să se îndrăgostească de Adam ...

Ca și cum i-ar fi ghicit îndoielile, Adam întoarse brusc capul spre ea și privirile li se întâlniră. Ea rămase ca hipnotizată, străpunsă cu privirea până în adâncul sufletului.

– Sunt sigur, răspunse el cu o voce gâtuită.

– De aceea nu te-ai căsătorit niciodată? Din cauza a ceea ce li s-a întâmplat părinților tăi?

O licărire glaciară trecu prin ochii lui Adam, și chipul îi deveni impenetrabil.

– Motivul acesta nu te privește!

Rănită de brusca lui răceală, Maureen se strădui să nu-și piardă cumpătul.

– Eu ți-am vorbit despre divorțul meu! spuse ea cu un aer dezamăgit.

– Scuză-mă, Maureen, zise el pe un ton mai blând, dar chiar n-am chef să vorbesc despre asta acum.

– Desigur, Adam, înțeleg.

El se ridică brusc, și desprinse hățurile calului.

– Am face bine să ne întoarcem, bombăni el, îndesându-și pălăria pe cap.

***

Luni dimineață, pe când se pregătea să urce în mașină, Adam îi propuse s-o conducă el la birou. De la plimbarea din ajun, Maureen făcuse în așa fel încât să păstreze distanța, și perspectiva de a se afla singură cu el, chiar și numai pe parcursul drumului până în oraș, o supăra teribil. Dar neștiind cum să-l refuze fără să-l jignească, se resemnă să urce în mașina lui Adam.

Făcură drumul aproape în tăcere. Maureen, așezată comod pe scaunul ei, se lăsa legănată de zgomotul regulat al motorului privind pe furiș chipul lui Adam, în timp ce schimbară câteva cuvinte despre programul încărcat care-i aștepta.

De îndată ce ajunseră, se încuiară amândoi în birourile lor și nu se mai întâlniră până seara târziu.

***

– Ești gata?

Surprinsă, Maureen ridică ochii de la microscop și aruncă o privire peste umăr.

Când îl zări pe Adam, inima îi tresări în piept. Cu acel costum antracit și cămașa albă, era impresionant de elegant și de seducător.

Chiar dacă trebuia să recunoască faptul că-l prefera îmbrăcat în blugi, ca ieri.

Temându-se să nu se trădeze, își plecă privirea.

– Mai lasă-mă câteva minute, până termin aceste ultime teste.

– Nu mă grăbesc.

Se așeză pe un scaun și-și întinse picioarele lungi.

– De fapt, sper că n-ai chef să ne întoarcem acasă imediat, pentru că aș vrea să trec pe la mine, să văd în ce stadiu mai sunt lucrările.

Maureen puse într-un stativ eprubeta care conținea eșantioane de sol, își puse apoi ochelarii în toc înainte să-i răspundă.

După încrederea pe care i-o acordase ieri povestindu-i drama din copilăria lui, ar fi fost nedrept din partea ei să refuze să-l însoțească. În fond, ce riscă? Îi spusese doar că nu dorea altceva decât prietenia ei, și era sincer, Maureen citise asta în ochii lui.

– De ce nu ... zise ea în sfârșit.

Când ieșiră din imobilul companiei, atmosfera era încă sufocantă, în ciuda orei târzii.

– Ce căldură! exclamă Maureen. Încă nu m-am obișnuit cu climatul local. Ziua te sufoci, noaptea tremuri!

Adam izbucni în râs.

– Și încă, asta nu-i nimic. Așteaptă să vezi iernile de aici. Ninge atât de mult, încât s-ar putea să te cuprindă teama și să dorești să te întorci la Houston!

– Trebuie să fie ceva mai mult de atât ca să mă sperie. Nu sunt atât de fragilă pe cât par, să știi, răspunse ea cu un zâmbet vesel.

***

O jumătate de oră mai târziu, după ce străbătură într-un nor de praf un drum abia deschis, Adam opri mașina în fața unei modeste cabane de lemn.

Când intrară în casă, îi întâmpină un miros puternic de rumeguș și vopsea. În timp ce vizitară casa, Maureen remarcă mobilierul din lemn de pin, foarte simplu, și șemineul din piatră.

În dreptul terasei de cărămidă, un grătar rudimentar și o masă de lemn înconjurată de două bănci păreau să-și aștepte oaspeții.

În ciuda frumuseții lui, era un loc singuratic și, judecând după ceea ce văzuse Maureen, confortul casei era dintre cele mai sumare. Era evident că nici o femeie nu pusese vreodată piciorul aici, nici nu-i dăduse proprietarului cel mai mic sfat în privința decorațiunilor interioare.

– Este foarte frumos, spuse ea. Dar mă întreb de ce mai faci lucrări aici.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu ... Mie mi se pare că această casă n-ar avea nevoie.

– Este posibil, dar eu locuiesc aici de vreo șase ani, și de câte ori trec pragul, tot nu am impresia că sunt acasă. Înțelegi ce vreau să spun?

Maureen îi înțelegea bine sentimentul. De ani de zile, și ea căuta cu disperare un loc al ei. Un loc în care să se simtă bine.

– De fapt, mi se pare că ...

Se întrerupse brusc, de teamă să nu pară din nou indiscretă.

– Spune ce ai de spus, o încurajă Adam. Vreau să fii sinceră cu mine.

– Nu știu cum o să iei ceea ce am să-ți spun, dar asta este. Tu ai vrut-o. Cred că nu acesta este modul în care trebuie decorat un cămin demn de acest nume.

Adam își încrucișă brațele la piept, și o privi cu un aer ironic.

– Adevărat?

– Da.

– Ei bine, pentru mine, tot ceea ce contează este ca o casă să semene cu o casă.

Maureen zâmbi malițios.

– Ah, și cum ai de gând să faci asta aici? Pentru că deocamdată, dă-mi voie să-ți spun, ești departe de scop!

Adam făcu vreo câțiva pași înspre capătul celălalt al terasei și se pierdu în contemplarea peisajului.

– Chiar nu vrei să înțelegi, bombăni el printre dinți.

– Nu, tu ești cel care refuzi să privești adevărul în față. Toate lucrările astea nu folosesc la nimic, pentru că singurul mod de a face din casa ta un cămin este s-o umpli de copii.

Adam se întoarse spre ea și o privi nedumerit.

– Glumești, nu-i așa?

– Nicidecum! vorbesc foarte serios. Și tu știi foarte bine că am dreptate.

Privirea verde a lui Adam deveni dintr-o dată glacială.

– Dar știu că ai tupeu! Să îndrăznești să-mi spui așa ceva, când tu ești divorțată ... Și în plus, dacă mă iau după ceea ce mi-ai dat de înțeles, n-ai nici un chef să te recăsătorești.

– Așa este, recunoscu ea. Dar nu despre mine este vorba în momentul acesta.

Adam râse, cinic.

– Nu conta pe mine că mă voi căsători. Nici nu se pune problema!

Tonul lui autoritar care avea darul s-o exaspereze, o făcu să-și ridice bărbia. Deloc impresionată, îi ținu piept.

– Și de ce, mă rog?

Cu o privire dură, cu maxilarele încleștate, Adam se apropie periculos de ea.

– Am crezut că, aseară, am fost foarte explicit mormăi el. Motivul pentru care nu sunt căsătorit nu te privește. Și nu înțeleg încăpățânarea ta de a pune mereu pe tapet această chestiune.

Femeia scrută chipul acestui bărbat care o tulbura atât de mult, încercând să-i descifreze emoțiile pe care le reflecta.

– Ciudat, murmură ea. Am totuși impresia că ai fi putut să...

Se întrerupse însă brusc și-i întoarse spatele.

– Haide, termină ce ai de spus! strigă el.

– Inutil, o să te enervezi din nou.

– Oricum, sunt deja nervos. Și ai spus deja prea multe ca să te oprești aici. Așa că, te rog, spune. Luminează-mă cu prețioasele tale sfaturi ...

Impasibilă, Maureen se întoarse spre el și-l privi fix, fără să clipească.

– Anunță-mă când te vei calma. Și acum, aș vrea să merg acasă.

Tonul ei imperturbabil avu asupra lui efectul unui duș rece și, imediat, își recăpătă calmul.

Cu un oftat, își trecu stânjenit mâna prin păr, conștient că fusese grosolan. Și doar nu era prima oară când era sfătuit să se căsătorească. Prietenii lui glumeau neîncetat pe acest subiect, și niciodată nu se enerva. Dar în mod ciudat, insistența lui Maureen îl deranja.

– Maureen, eu ...

Se întoarse spre locul în care se aflase fata cu puțin timp înainte, dar ea dispăruse.

Cu dinții încleștați, îmbufnată, așezată deja în mașină, Maureen se prefăcu că nu-l remarcă atunci când el se așeză la volan și cu brațul sprijinit de portieră, cu bărbia în palmă, privi pe fereastră pe tot parcursul drumului.

– De fapt, spuse ea brusc când ajunseră la fermă, nu eu am divorțat. Soțul meu m-a părăsit!

Capitolul 6

– I-am spus șefului de șantier că vei fi acolo miercuri dimineața la ora nouă. Sper că nu este vreo problemă.

Cu privirea pierdută pe fereastră, Adam care își răsucise fotoliul pentru a contempla mai bine minunata priveliște care se întindea în fața lui, nu-l asculta cu atenție pe tatăl său, toate gândurile lui fiind îndreptate spre Maureen.

Ridică privirea spre cer și se încruntă. În decursul după-amiezii, atmosfera devenise sufocantă, și nori negri se adunau înfricoșător la orizont.

– Nici o problemă, răspunse el cu un aer absent.

Agasat de răspunsul lui, Wyatt înconjură biroul și se așeză între fereastră și fiul său.

– Am impresia că nu te interesează ce-ți spun, Adam.

Cu un gest obosit, tânărul își trecu o mână peste față.

– Bineînțeles că mă interesează! protestă el.

Wyatt îl privi o clipă, cu îndoială.

– Te simți bine, băiete?

Stânjenit, Adam își feri imediat privirea.

– Evident! De ce mă întrebi?

– Nu știu ... Pari obosit, absent. Nu se poate spune totuși că ești dărâmat de muncă, în acest moment. Și după câte știu, și lucrările de renovare la casa ta sunt destul de avansate. Așa că nu acestea sunt motivele care-ți dau această stare.

– În cel mult cincisprezece zile, totul va fi gata, îi confirmă Adam.

– În două săptămâni! Dar niciodată nu vor avea timp muncitorii să termine totul,se miră Wyatt.

– M-am hotărât să nu mai fac toate lucrările pe care le prevăzusem.

– Așa deci, se miră Wyatt. Dar ... de ce?

Adam ridică din umeri.

– Până la urmă, am considerat că această casă este bine așa cum e. Și oricum, este timpul să nu mai stau pe capul vostru.

Wyatt primi această scuză cu un râs răsunător.

– Stai atât de puțin pe la fermă încât n-ai cum să ne deranjezi. Apoi dacă Maureen este cea care te deranjează, o să fii bucuros să afli că pleacă ...

– Cum adică, pleacă? îl întrerupse Adam, ciudat de supărat de această veste. Cine ți-a spus?

– Chiar ea ... Nu știai?

Adam se prefăcu indiferent.

– Habar n-aveam. Și în orice caz, asta nu are nici o importanță pentru mine.

Wyatt chicoti ironic, ceea ce-l scoase din sărite pe Adam.

– Am spus ceva nostim?

– Nu. Dar minți atât de prost încât mă faci să râd.

– În ciuda a ceea ce se pare că insinuezi, pe mine nu mă interesează deloc Maureen, replică Adam.

– Oh, foarte bine! În cazul acesta, nu vezi nici un inconvenient în faptul că s-ar putea întâlni în mod regulat cu altcineva ...

Neliniștit la gândul că ea ar fi putut să aibă o relație, Adam simți că-i fierbe sângele.

– Maureen nu se întâlnește cu nimeni, spuse el, cu o siguranță de sine pe care era departe de a o resimți.

– Nu, nu încă. Dar eu și mama ta avem de gând să-i prezentăm pe cineva. Femeia asta mi se pare foarte pasivă în această privință.

– Cum adică? Păi, are atât de mult de lucru, încât nu mai are timp și de altceva!

– Și noi, Chloé și cu mine, avem de lucru până peste cap, îi răspunse tatăl său.

Dar asta nu ne împiedică să avem nevoie unul de altul, să ne placă să fim în intimitate.

Niciodată tatăl său nu-i vorbise astfel, și Adam rămase o clipă buimăcit.

Se pregătea să-l sfătuiască pe Wyatt să nu se mai ocupe de viața privată a Maureenei, când sună telefonul, întrerupându-le brusc discuția.

***

În seara aceea, când Maureen se întoarse la fermă, se miră să vadă atâtea mașini trase în fața casei. Curtea și aleile lungi erau luminate, și în hărmălaia care se auzea din grădină, distinse râsete și exclamații amestecate pe un fond de muzică country.

Stingherită la gândul de a tulbura această mică petrecere, se strecură fără zgomot în hol.

– Ah, Maureen, ai venit! strigă Chloé, ieșind din bucătărie cu un platou plin cu pahare. Tocmai te așteptam, ca să putem să ne așezăm la masă.

– Dar ... nu sunt îmbrăcată pentru o recepție, protestă ea.

– Nu fi ridicolă. Este o simplă întâlnire de familie, și nimeni nu este îmbrăcat într-un mod special.

Fără tragere de inimă, Maureen o urmă în grădină, unde numeroși oaspeți se înghesuiau în jurul unor mese încărcate generos cu mâncăruri. Cu un semn din cap, le salută pe Justine și pe Rose, surorile lui Chloé, pe care le cunoștea deja, și își plimbă privirea peste mulțime, în căutarea lui Adam. Nu-l zări însă nicăieri ...

Ciudat de dezamăgită, luă mecanic o farfurie și alese dintre numeroasele feluri de mâncare, unul mai îmbietor ca altul.

Cu un antricot la grătar și niște cartofi copți în cenușă, se instală pe un șezlong, ceva mai ferită de mulțime ...

***

Maureen mușca dintr-o chiflă pufoasă, când o tânără blondă, cu o sarcină deja avansată, se apropie de ea.

– Bună ziua, spuse ea pe un ton vesel. Eu sunt Emily Dunn, verișoara Annei și a lui Adam.

– Iar eu mă numesc Maureen. Dar presupun că deja știi asta, nu-i așa?

Tânăra încuviință și se așeză pe un alt șezlong lângă ea.

– Într-adevăr, Chloé ne-a vorbit despre dumneata. Se pare că vii din Houston. Îți place aici?

– Clima este mult mai capricioasă decât mă așteptam, dar îmi place acest loc, într-adevăr.

– Foarte bine. Și cine știe dacă vreunul dintre frumoșii noștri băieți n-o să te facă să te stabilești pentru totdeauna aici.

– Nu mai sunt băieți frumoși pe aici, exclamă o voce bărbătească în spatele lor.

Cele două își întoarseră capetele în același timp și-l văzură pe Adam venind spre ele, cu un băiețaș blond călare pe umerii lui.

– Dat tu, protestă Emily, tu nu te pui la socoteală?

Un zâmbet ironic pluti pe buzele lui.

– Nu știam că mă pot include printre ei!

Emily îi răspunse pe același ton lejer:

– Dacă mă gândesc bine, cunosc vreo două, trei femei care ar fi gata să jure că ești diavolul în persoană.

Adam aruncă o privire fugară spre Maureen, a cărei față crispată trăda o expresie de nemulțumire evidentă.

– Mamă. Mi-e foame! strigă băiețelul de pe umerii lui Adam.

Acesta se aplecă să dea copilul jos, și Emily îi adresă un zâmbet de scuză Maureenei.

– Sunt încântată că te-am cunoscut.Și sper că vom mai avea curând ocazia să ne întâlnim.

Maureen îi zâmbi cu amabilitate.

– La fel sper și eu ...

– Maureen, trebuie să-ți vorbesc neapărat! se grăbi să spună Adam așezându-se în locul lui Emily.

– Este vreo problemă la birou? se neliniști ea.

– Da, într-adevăr este o problemă, răspunse Adam.

Preocupat evident se lăsă pe speteaza șezlongului.

– Se pare că vrei să te muți. De ce nu mi-ai spus nimic?

Tânăra femeie își plecă privirea spre farfuria așezată într-un echilibru precar pe genunchii ei.

– Nu văd de ce te-ar interesa. Ieri, mi-ai spus chiar tu că nu vrei să vorbim despre viețile noastre private ...

Adam își înăbuși o înjurătură.

– Nu pierzi niciodată ocazia să mă pui la punct, nu-i așa?

– Nicidecum, protestă ea. Îți amintesc doar de înțelegerea noastră.

– Ce-ar fi să mergem să ne plimbăm? sugeră brusc Adam.

– De ce?

– Ai nevoie întotdeauna de un motiv ca să faci ceva? întrebă el, agasat de tonul ei bănuitor.

– Nu, replică Maureen, puțin ofensată, Dar sunt surprinsă, atâta tot.

– Ei bine, să zicem pur și simplu că am chef să fac o plimbare cu tine.

– De acord, capitulă ea, ridicându-se. Unde mergem?

– Nicăieri în mod deosebit.

Vreau doar să ne mișcăm un pic.

– Vrei așadar, să mă faci să fac mișcare, îl ironiză Maureen punându-și farfuria pe șezlong. Ți se pare că ar mai trebui să slăbesc?

Privirea apreciatoare pe care el și-o plimbă peste silueta ei o făcu să se înfioare, și regretă imediat că vorbise fără să se gândească.

– Ești foarte bine așa cum ești, dacă asta voiai să auzi.

Cu aceste cuvinte, Adam se ridică la rândul lui și o luă de braț, ca s-o conducă spre drumul ce ducea la grajduri.

– Ceea ce mi-ar plăcea să aud, este ceea ce ai vrea să-mi spui cu adevărat, îi răspunse ea, eliberându-și brațul.

– Încerci din nou să mă eviți, se plânse Adam. Credeam că vrem amânddoi să încercăm să fim prieteni.

– Știi foarte bine că asta nu este posibil.

Adam se opri brusc și se întoarse spre ea.

– Și de ce? Pentru că știi că mor de dorința de a te atinge de fiecare dată când mă apropii de tine? Pentru că și tu simți același lucru?

– Ești complet nebun! protestă ea, jignită de atâta îndrăzneală.

– Este adevărat ... Am înebunit în ziua în care am intrat în biroul tatălui meu, și te-am văzut ...

– Nu știu de ce îmi spui lucrurile astea acum, dar ...

Mâna lui Adam se încleștă aproape cu brutalitate pe brațul ei și, fără să-i lase timp să protesteze, o trase mai la o parte, spre un pâlc de pini.

– Poate pentru că m-am săturat să sufăr în tăcere, zise el cu o voce răgușită. Poate pentru că ard de dorința de a face dragoste cu tine, Maureen.

Femeia făcu ochii mari, uluită.

– Dar ... în sfârșit, Adam! protestă ea.

Cuvintele îi rămaseră captive în gât. Înghiți cu dificultate, și făcu o nouă tentativă.

– Îți interzic să mai vorbești astfel! Ești ...Ești ... se bâlbâi ea.

– Nici n-ai idee cât rău îmi faci, murmură el cu o voce surdă. Știu că mă dorești la fel de mult cât te doresc eu. Atunci, de ce mă chinuiești astfel? De ce să ne chinuiam astfel?

Apropiindu-se de ea, o prinse de umeri forțând-o să-l privească. Licărirea din ochii lui o străpunse pe Maureen ca un pumnal.

Cât de mult ar fi dorit în această clipă să poată să se arunce în brațele lui, să se abandoneze dorinței care o mistuia!

– Nu-i adevărat! Nu ai dreptul să ...

Adam o făcu să tacă sărutând-o. Buzele lui puseseră stăpânire pe ale ei atât de brusc, cu o asemenea intensitate, încât se simți paralizată.

Îmbrățișarea aceasta, aproape brutală, nu mai avea nimic de-a face cu sărutul de ieri. Adam o strângea în brațe cu pasiune, ca și cum încerca să trezească în ea dorința pe care Maureen se străduia din răsputeri s-o înăbușe.

Deodată, o copleși un val de senzații contradictorii, un amestec de surprindere, emoție și teamă. Cum să lupte cu toate astea?

Inima îi bătea cu putere, și o cuprindea o dorință arzătoare care o îndemna spre o serie de gesturi pe care deja nu le mai controla. Cu un efort înăbușit, își încolăci brațele pe după gâtul lui Adam, își rătăci degetele prin părul lui, își arcui trupul pentru a-i simți mușchii puternici. Se simțea mistuită de un vârtej de voluptate nebănuită până acum. Dar, brusc, el se îndepărtă de ea, lăsând-o clătinându-se.

– Vezi, așadar, ce vreau să spun, murmură el. Mă dorești la fel de mult ca și mine.

Cu capul plecat, Maureen își strânse brațele în jurul ei, ca pentru a se proteja de un pericol iminent.

– Poate că ai dreptate, murmură ea. Dar nu trebuie ...

– De ce? protestă Adam. Suntem amândoi adulți și responsabili. Nu văd cui i-am face vreun rău.

– Nouă înșine.

Încetișor, Adam îi prinse bărbia între degete și o obligă să-l privească.

– De ce spui asta, Maureen?

Nu știu ce părere ai tu despre mine, Adam, dar eu nu sunt genul de femeie care să se mulțumească doar cu o relație trecătoare.

– Cine îți vorbește despre o relație?

Femeia lăsă să-i scape un râs amar.

– Atunci, ce-mi propui? Dragoste, căsătorie? Nu mă lua drept idioată, Adam. Cunosc foarte bine bărbații ca tine, să știi.

– Adică?

– Așa-zișii play-boy!

– Te înșeli, Maureen, eu nu sunt deloc așa cum mă categorisești tu.

– Inutil să negi asta, îl întrerupse ea. Chiar și familia ta se amuză pe seama succeselor tale la femei.

– Bine, de acord, recunoscu el. Poate că în trecut am mai zburat din floare-n floare. Dar nu poți să afirmi că m-ai văzut cu vreo femeie de când ești aici.

– S-ar putea, recunoscu Maureen. Și totuși, nu sunt eu cea care te oprește.

– Știi bine că ești! Știi că între noi există ceva special ...

Femeia oftă, exasperată, și-i întoarse spatele.

– Acest sentiment nu este altceva decât dorință. Și ceea ce s-a întâmplat a fost doar un moment de rătăcire.

Două mâini se așezară cu blândețe pe umerii ei și răsuflarea caldă a lui Adam îi mângâie părul. Foarte încet, el

se aplecă și-i sărută gâtul cu reflexe de alabastru sub lumina palidă a lunii, în timp ce degetele îi alunecau de-a lungul brațelor ei. Fără să vrea, Maureen înclină ușor capul pentru a se oferi mai bine sărutărilor lui, lipindu-se din ce în ce mai mult de trupu-i puternic.

– Continui să crezi ce ai spus înainte? o întrebă el în șoaptă.

Maureen făcu un efort supraomenesc pentru a-și controla emoțiile.

– Da, răspunse ea cu o voce sigură. Și n-ai să mă faci să cred că pentru tine este altfel. Încet, Adam o întoarse spre el și își cufundă privirea de smarald în ochii ei.

– Nu-mi dau seama ce simt pentru tine, recunoscu el. Dar ceea ce pot să spun este că mă faci să înnebunesc de dorință.

– Asta n-o să te ducă nicăieri, Adam. Ți-am mai spus că nu-mi doresc o relație.

– Nici eu.

Femeia râse zeflemitor.

– Bineînțeles că nu ! Nu vrei să te angajezi. Doar o aventură de o noapte și la revedere!

Vocea i se gâtui și își plecă ochii pentru a-și ascunde lacrimile gata să curgă.

– De ce complici atât de mult lucrurile? murmură el.

Cum să-i explice că se simțea dintr-o dată prizonieră a propriilor principii, că nu mai suporta decalajul dintre

aparențele pe care se simțea obligată să le reflecte și realitatea sentimentelor ei?

Înțelese foarte repede că el s-ar putea să reprezinte pentru ea mult mai mult decât o aventură. Și gândul acesta o îngrozea. Își mai dăruise o dată inima unui bărbat care se jucase cu ea, și rămăsese profund rănită. Și, chiar dacă el știa mai bine ca oricine să creze în jurul ei o atmosferă magică, să aţâțe cu un sărut un foc pe care ea se străduia apoi zadarnic să-l stingă, era convinsă că va fi, la fel ca și celelalte femei, trecătoare prin viața lui, că nu va fi decât o femeie în plus pe lista lui de cuceriri. Și căutând să o seducă, el nu vroia decât să-și flateze orgoliul și să-și satisfacă o dorință pur fizică.

– Tu ești cel care complici totul, zise ea cu o voce întretăiată de suspine.

Înainte ca el să aibă timp să schițeze vreun gest, Maureen începu să alerge cât o țineau picioarele spre casă.

– Maureen! Așteaptă, te rog ...

Din câțiva pași, Adam fu lângă ea. O prinse de mână și o trase spre el.

– Nu fugi, așa ...

– Dă-mi drumul, Adam!

Nu știa dacă rostise aceste cuvinte, sau ele îi rămăseseră în gât. Constata doar că Adam nu ținu cont de nimic și o strânge cu putere la piept.

Speriată, se zbătu, dar eforturile ei de a se elibera fură zadarnice.

– S-ar zice că îți este frică de mine, remarcă Adam. De ce? Soțul tău a fost cel care te-a făcut să fii dezgustată de bărbați?

– Ascultă, Adam, și eu sunt ca tine. N-am nici un chef să vorbesc despre trecutul meu.

Neliniștită de atingerea fierbinte a degetelor lui, încercă din nou să se elibereze.

– Și acum, dă-mi drumul! îi ordonă ea cu o voce puternică.

Adam se supuse fără tragere de inimă, și Maureen se depărtă de el, cu respirația accelerată.

Apoi, în câțiva pași hotărâți, străbătu distanța scurtă care o mai despărțea de casă.

– Așteaptă! strigă el, în timp ce Maureen intră în hol.

Se întoarse nervoasă spre el.

– Ce mai este?

– Voiam să știu când te-ai gândit să te muți.

– Mâine sosește din Houston camionul cu toate lucrurile mele. Și, în principiu, ar trebui ca mâine seară să dorm acasă la mine.

Adam să strădui să-și ascundă dezamăgirea. De acum încolo, serile la fermă nu vor mai fi la fel.

– Dacă vrei, pot să te ajut, îi propuse el brusc.

Nu este nevoie, răspunse Maureen cu răceală.

Voi despacheta cutiile încetul cu încetul.

– De ce îți este teamă? o întrebă Adam. Îți ofer ajutorul meu, atâta tot.

– Bine, de acord, capitulă Maureen. Îți accept ajutorul. Dar nimic altceva. S-a înțeles?

– Păstrează-ți inimioara de gheață la rece, Maureen. Îți promit că, de acum încolo, nu voi mai încerca să fac nimic ca s-o topesc ...

Apoi, cu un mers hotărât, Adam traversă culoarul și se îndreptă spre scară.

Cu privirea ațintită spre silueta lui atletică, Maureen, îngândurată, îl văzu îndepărtându-se.

– Prea târziu, Adam, oftă ea, când el n-o mai putea auzi. Ai făcut-o deja.

Capitolul 7

În picioare în mijlocul salonului, Maureen privea cu disperare numărul impresionant de cutii de carton încă nedespachetate care umpleau încăperea.

Contrar a ceea ce promisese, Adam nu se arătase încă, și ea își dădea seama acum cât de prețios i-ar fi fost ajutorul lui.

Îngrijorată după ceea ce se petrecuse între ei ieri, la gândul de a înfrunta privirea lui Adam la birou. Maureen se închisese în laborator toată ziua, rugându-se ca el să nu vină s-o surprindă așa cum avea obiceiul. Spre după-amiază, își recăpătase cât de cât cumpătul pentru a îndrăzni să iasă în sfârșit din bârlog, dar nu-l zări pe Adam, nicăieri. Părea să nu fi venit la lucru. Se gândise o clipă s-o întrebe pe secretară, și s-o roage să-i transmită un mesaj.

Până la urmă, însă renunțase de teama de a nu deveni ridicolă.

***

Ziua trecu greu, într-o atmosferă apăsătoare, în timp ce nori negri se adunau la orizont. Chiar și spre seară, domnea o căldură sufocantă.

În timp ce Maureen se resemnase să-și despacheteze singură cutiile de carton, un zgomot de motor îi atrase atenția. Își aținti privirea spre ușă și ascultă zgomotul pașilor hotărâți care se apropiau.

Sări peste un teanc de cărți, se repezi pe culoar și deschise ușa.

Mai seducător ca niciodată, în blugii lui decolorați și tricoul negru mulat, Adam ținea în brațe o pungă mare de hârtie din care răzbătea un delicios miros de mâncare.

Pari surprinsă să mă vezi, remarcă el. Nu mai părea deloc supărat pe ea și, în fața zâmbetului său devastator, lui Maureen îi fu extrem de greu să-și regăsească stăpânirea de sine.

Așa este, recunoscu ea. Mă gândeam că n-ai să vii.

În timp ce venea în urma ei îndreptându-se spre salon, Adam fluiera impresionat.

– Ei bine, ce să zic, după câte văd, chiar ai nevoie de ajutor!

Râsul ușor al femeii îl surprinse.

– Nu mi-am dat seama că adunasem atâtea lucruri, până când am văzut toate cutiile astea îngrămădite în casă.

Remarcând că Adam rămăsese cu punga în brațe, se aplecă spre el și adulmecă delicoasa aromă.

– Ce este aici?

– M-am gândit că poate n-ai mai avut timp să cinezi, așa că, în drum, m-am oprit la un restaurant.

– Ce idee grozavă! exclamă ea. Vino, o să-ți arăt unde este bucătăria.

În timp ce scotea din pungă niște murături, pui la rotisor, brânză și pâine, Adam aruncă o privire curioasă pe fereastră.

– Este frumos aici. Dar nu crezi că ai fi mai în siguranță în oraș?

– Nu mă simt în pericol, răspunse Maureen. Și apoi nu ești tu cel îndreptățit să vorbești despre asta. Casa ta este și mai izolată decât a mea!

Cum Adam nu reacționă, Maureen continuă:

– Oricum, am de gând să-mi cumpăr un câine, un doberman.

– Ce idee năstrușnică! Se pare că dobermanii sunt niște adevărați ucigași.

– Nicidecum, protestă Maureen, ofensată.

Totul depinde de felul în care au fost crescuți. Am avut un prieten care avea unul. Era foarte blând și afectuos.

Adam îi aruncă o privire piezișă.

– Omul sau câinele?

– Nu fi ridicol, replică Mauren, insensibilă la gluma lui. Era un fost coleg de muncă, pensionar și căsătorit, dacă vrei să știi totul.

– Adevărat? Credeam că vorbești despre un tânăr frumos și "afectos".

Maureen era iritată de atitudinea lui.

– Ți-am mai spus, Adam. Am oroare de întâlnirile galante.

Adam nu-și putu reține un zâmbet auzind-o folosind această expresie demodată.

– N-o să mă faci să cred că n-ai mai ieșit cu nimeni de când ai divorțat!

– Și totuși, acesta este adevărul.

Tocmai împlinise treizeci de ani, era frumoasă și seducătaore. Atunci, cum reușise să-și strice astfel viața?

– În cazul acesta, mă tem că părinții mei s-au lansat într-o misiune imposibilă.

Maureen ridică sprâncenele, surprinsă. Adam își continuă ideea.

– Vor să-ți prezinte câteva partide bune.

– Sper că glumești!

– Pentru nimic în lume! Chiar mi s-au părut îngrijorați că ești încă singură.

Singură! Nici Adam, nici familia lui nu vor ști niciodată în ce infern trăise ea în acești ultimi ani. Câte nopți își petrecuse la firmă, muncind până la epuizare numai pentru a nu se întoarce singură în acel apartament gol. Cei mai mulți dintre oameni gândeau poate că ea era răspunzătoare pentru viața solitară pe care o ducea, dar nici unul dintre ei n-ar fi putut să înțeleagă niciodată câte îndurase ea de la David.

– Așadar, părinții tăi n-au aflat că se poate să te intereseze și altceva decât sexul opus?

– Nu. Ei sunt încă îndrăgostiți pătimaș unul de altul de vreo douăzeci de ani, și ar vrea ca toată lumea să trăiască într-o fericire asemenea lor.

– Și atunci, de ce nu se ocupă de tine, de viitorul tău? La urma urmei, ești fiul lor.

Fața lui Adam se întunecă dintr-o dată.

– Au renunțat de multă vreme la asta.

În ciuda faptului că întrebarea îi stătea pe buze, Maureen nu întrebă de ce.

– Ei bine, o să le spui că sunt foarte amabili că își fac griji pentru mine, dar că nu sunt interesată.

***

Se înserase deja când ei terminaseră de mâncat și, în timp ce Maureen strângea masa, Adam începu să despacheteze cutiile care conțineau vesela.

Spre surprinderea ei, așeză diversele ustensile și accesorii menajere exact la locul pe care l-ar fi ales și ea. Și nu rezistă să nu-i împărtășească uimirea.

– Competențele mele sunt nelimitate, o asigură Adam, făcându-i complice cu ochiul.

– Aha! răspunse Maureen, pe același ton. În cazul acesta, știi să pui și tablourile pe pereți?

– Să pun tablourile! Sper că glumești. Mai sunt zeci de cutii de despachetat, și pe tine te preocupă tablourile!

– Nu cumva încerci să scapi de treaba asta? îl ironiză ea.

Adam oftă cu o exagerare comică.

– Ei bine, dacă insiști, o s-o fac și pe asta!

***

– Ești sigură că îți place cum le-am așezat? întrebă Adam, agățând pe perete ultimul tablou.

– Chiar îmi place mult, afirmă ea încântată. Ție nu-ți place?

Adam o privi mirat.

– Ba da. Dar eram convins că te vei răzgândi de vreo două, trei ori înainte să fii mulțumită.

Maureen păru ofensată de remarca lui.

– Nu sunt prea schimbătoare. Când am luat o hotărâre, mă țin de ea.

Privirea lui Adam redeveni serioasă.

– Este valabil și în ceea ce mă privește?

Maureen îl privi cu un aer suspicios.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, Adam.

– Ești într-adevăr hotărâtă să nu te mai apropii de mine?

Femeia își feri privirea, stânjenită.

– Credeam că am rezolvat această problemă o dată pentru totdeauna noaptea trecută. Chiar nu îți înțeleg insistența. Nu cred că îți lipsesc "ofertele" și ocaziile.

– Auzindu-te cum vorbești, s-ar putea crede că eu îmi petrec timpul atrăgând femeile în patul meu!

– Nu încerca să mă minți, Adam. Este inutil

– Mă disprețuiești, nu-i așa?

Maureen se strădui să zâmbească, dar fără tragere de inimă.

– Nu, zise ea cu o voce blândă, care nu era deloc în concordanță cu asprimea cuvintelor. Te văd așa cum ești, atât tot.

Cu aceste cuvinte, ieși din încăpere și se întoarse în bucătărie.

***

După ce șovăi o clipă asupra a ceea ce voia să facă, Adam hotărî să despacheteze și ultimele două cutii pe care scria "diverse". Prima nu conținea decât niște cărți de școală, caiete, cursuri.

Curios să afle ceva mai mult despre trecutul Maurennei, Adam răsfoi caietele, sperând vag să găsească vreo fotografie a vreunui prieten sau vreo scrisoare de dragoste. Dar nu găsi nimic. Aparent, Maureen nu mințea când spunea că este indiferentă la orice avea legătură cu dragostea.

În cea de-a doua cutie erau tot cărți, dar de data asta romane. După ce le scoase pe toate, Adam descoperi pe fundul cutiei un mic pled. Nu prea se pricepea el, dar ar fi putut să jure că este că este vorbe despre o cuvertură de leagăn. Îl scoase din cutie și își dădu seama că în el era împachetat ceva. Îl despături cu grijă și găsi înăuntru un costumaș galben și o ramă conținând fotografia unui nou–născut.

Privea cu atenție trăsăturile bebelușului, întrebându-se dacă era vorba cumva de Maureen, când o auzi apropiindu-se.

– Tu ești acest adorabil bebeluș? întrebă el întorcându-se spre ea.

Cu chipul încremenit într-o expresie dureroasă, ea se repezi și-i smulse fotografia din mână.

– Nu, nu sunt eu, răspunse ea cu o voce glacială.

– Atunci, cine este? insistă Adam.

– N-are importanță ...

– Dimpotrivă, am sentimentul că acest copil reprezintă mult pentru tine. De ce nu vrei să-mi spui despre cine este vorba?

Cu ochii închiși, Maureen strânse fotografia la piept.

– Este fiica mea, Elizabeth, zise ea cu o voce abia auzită.

– Fiica ta! exclamă Adam, uluit.

Continuând să strângă la piept fotografia, Maureen dădu din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

– Și unde este acum? Cu tatăl său?

Maureen rămase câteva clipe tăcută și, când își recăpătă puterea să vorbească, glasul ei exprima toată durerea din lume.

– Nu. Fiica mea a murit.

Tulburat, Adam străbătu scurta distanță dintre ei și-i puse mâna pe umăr, într-un gest plin de compasiune.

– Îmi pare ... îmi pare rău, murmură el.

Cu ochii plecați pentru a-și ascunde lacrimile, Maureen dădu din cap.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, insistă el.

O trase spre el cu blândețe, și ea, sfâșiată de emoție, își puse capul pe umărul lui.

– Nu pot, murmură ea cu o voce tânguitoare.

– Când s-a întâmplat?

– Acum zece ani. Eram încă studentă și David muncea de noapte, ca să putem trăi. Se apropiau examenele de sfârșit de an și eu repetam materia în fiecare noapte în bucătărie, cu leagănul bebelușului alături ca să-l pot supraveghea. Într-o seară când David s-a întors acasă, m-a găsit adormită, cu capul pe carte. Elizabeth era ...

Maureen abia își mai stăpânea plânsul.

– Nu mai respira. Este ceea ce se numește moarte subită a nou-născutului.

– Oh, Maureen!

Vocea lui exprima o compasiune atât de profundă, încât pe Maureen o reconfortă mai mult decât ar fi putut-o face printr-o mulțime de cuvinte care ar fi exprimat mila.

– Așadar, pe vremea aceea soțul tău încă locuia cu tine?

Maureen își ridică fața spre el și suferința care-i răvășise chipul îi frânse inima.

– Da, răspunse ea. Eram căsătoriți încă. Dar el a plecat la câteva zile după înmormântarea Elizabethei, acuzându-mă de neglijență și de egoism.

Pretindea că dacă aș fi avut grijă de fiica mea în loc să mă gândesc la carieră și să-mi repet cursurile, ea nu ar fi murit.

– Dar cum a putut spune așa ceva? se revoltă Adam. Toată lumea știe că moartea subită a nou-născutului este un fenomen inexplicabil ...

– Știu și eu asta, murmură Maureen. Dar cred că avea nevoie pur și simplu de un pretext ca să mă părăsească.

Profund șocat, Adam lăsă să-i scape o înjurătură.

– De fapt, cred că nu m-a iubit niciodată, spuse Maureen.

– Dar tu?

Ea își feri privirea, oftând.

– La începutul relației noastre, se purta foarte atent, foarte galant. Era pentru prima oară când un bărbat se interesa de mine și am crezut că sunt îndrăgostită. Cred mai degrabă că m-am căsătorit cu el pentru că visam să am propria mea familie.

Dintr-o dată, se smulse din brațele ocrotitoare ale lui Adam și se îndreaptă spre o comodă din lemn de măr.

Fără să-i mai arunce nici o privire, puse fotografia bebelușului într-unul din sertare.

– Presupun că acum o să mă consideri o mamă denaturată, spuse ea, pe un ton plin de agresivitate.

– Dimpotrivă, cred că tocmai pentru că o iubești nu poți să suporți să-i vezi fotografia în fiecare zi.

Surprinsă de atâta înțelegere, Maureen ridică spre el ochii plini de lacrimi.

– Așa este, Adam. O iubeam mai mult decât orice pe lume. După moartea părinților mei și a bunicii, m-am trezit singură, îi explică ea, cu o voce întretăiată de suspine. Speram atât de mult să am un copil!

Se întrerupse și ridică din umeri, resemnată.

– Poate îmi este scris să rămân singură ...

– Ești încă tânără, Maureen, protestă Adam. Nu este încă târziu ca să-ți găsești un soț și să ai și alți copii.

– Și să risc să-i pierd și pe ei?

Spuse apoi, cu vehemență:

– Nu! N-aș mai suporta să trec printr-o asemenea încercare. Prefer să-mi sfârșesc viața singură.

– Poate că într-o zi vei regreta această decizie, murmură el.

– Aș putea să-ți spun același lucru, îi replică ea. Și tu ai ales să trăiești singur. Și după cât se vede, asta nu te face să fii nefericit.

– Fără îndoială ai dreptate.

Dar în timp ce mima indiferența, o durere îngrozitoare îi sfâșia inima, amintindu-și de moartea Susanei.

– N-am așadar, nici un sfat să-ți dau, recunoscu el.

În ciuda irezistibilei atracții pe care o simțea pentru ea, își dădea seama că acest elan de compasiune bruscă, această nevoie aproape viscerală de a o reconforta, toate astea erau zadarnice, și între ei nimic nu va fi niciodată posibil.

Maureen își înconjurase prea bine, cu ziduri groase durerea, iar în ceea ce-l privește, știa perfect de bine că nu va mai putea iubi niciodată.

Capitolul 8

Adam își masă câteva clipe tâmplele dureroase, apoi își răsuci fotoliul de piele spre fereastra care dădea spre munții înconjurători.

În depărtare se adunau nori negri, prevestitori de o iminentă furtună. Dar furtuna aceasta nu se putea compara cu forțele care se dezlănțuiseră în el. Nu mai resimțise niciodată o asemenea emoție, atât de dureroasă, atât de intensă și ele înspăimântătoare totodată.

Cu o durere imensă în suflet, Adam se hotărâse până la urmă să-și limiteze întâlnirile cu Maureen la minimum necesar impus de relațiile lor de serviciu.

Dar trebuia să recunoască faptul că se simțea distrus să vadă că șansa cea mai importantă din viața lui îi aluneca

inexorabil printre degete, și fiecare tentativă s-o prindă se termina printr-un eșec. Din seara în care o ajutase pe Maureen la mutare, i se întărise în suflet sentimentul înfrângerii. Competiția cu fantomele care o bântuiau pe Maureen și încăpățânarea lui de a refuza ceea ce-i oferea viața, i se părea o bătălie dinainte pierdută. Se zbătea în cea mai grea situație de care ar fi trebuit să se teamă un bărbat: viața alături de femeia pe care o iubea îi era imposibilă, și viața fără ea, era și mai insuportabilă. Constatarea aceasta îi limita dramatic opțiunile: sau se străduia să-și înăbușe sentimentele față de Maureen și în felul acesta își făcea propria viață și a celor din jur insuportabilă, sau își va călca pe orgoliu și se va strădui să învingă rezistența ei.

Cu cât trecea timpul, cu atât simțea Adam îndoiala prinzând rădăcini în sufletul lui. Dar, pe de altă parte, îi speranța.

Dacă într-adevăr ea era femeia vieții lui? Nu doar o aventură printre atâtea altele, ci femeia vieții lui, cea pe care o va iubi până la sfârșitul zilelor sale?

***

Câteva bătăi discrete în ușa biroului îl treziră din visare.

Și în ciuda melancoliei care-l măcina, nu-și putu reține un zâmbet când o văzu pe mama lui intrând în birou.

Îmbrăcată într-o rochie neagră, cu părul ridicat într-un coc, era deosebit de frumoasă.

– Bună ziua, mamă. Ce faci în oraș? Ai ieșit la cumpărături?

Chloé izbucni în râs.

– Știi bine că am oroare de asta. Nu, de fapt tatăl tău are o întâlnire de afaceri la El Paso în după-amiaza asta, și mi-a promis că după aceea mergem să dansăm undeva.

– Formidabil! spuse Adam fără entuziasm.

Alertată de expresia lui mohorâtă, Chloé făcu vreo câțiva pași prin încăpere.

– Vrei să vii și tu cu noi?

– Nu, mulțumesc. Nu aveți nevoie de mine. Și oricum, n-am chef de distracție. Am avut o zi îngrozitoare.

– Este adevărat că arătați îngrozitor, remarcă ea, cu o expresie de îngrijorare pe față.

– Mulțumesc, mamă. Datorită ție, mă simt mult mai bine acum, o ironiză Adam.

Chloé oftă.

– Presupun că n-ai să vii nici la aniversarea căsătoriei lui Harlan și Rosei, sâmbătă seara?

– Nu știu încă, răspunse Adam. Sunt niște probleme la o sondă de foraj, în Oklahoma, și poate voi petrece două-trei zile acolo. Dar dacă sunt în oraș, voi încerca să vin.

– Și Maureen? Te las pe tine s-o inviți, sau preferi s-o fac eu?

Adam făcu o grimasă, agasat.

– Mă îndoiesc că o pasionează petrecerile noastre de familie.

– Ești ridicol! exclamă Chloé, cu un gest al mâinii menit să alunge această remarcă. Sunt sigură că, dimpotrivă, va fi încântată să se distreze un pic. Și apoi, am făcut în așa fel încât să fie invitat și un tânăr deputat care, sunt sigură, îi va fi pe plac.

– Dar mamă, de ce te amesteci în viața ei? izbucni Adam. Nu poți oare s-o lași un pic pe Maureen în pace? Crede-mă, n-are nici un chef acum să se încurce cu un bărbat!

Încruntată, Chloé își scrută bănuitoare fiul.

– Și tu de unde știi?

Știu, și atâta tot, răspunse el pe un ton tăios.

Fără să pară afectată de brusca schimbare de dispoziție a fiului său, Chloé se întoarse și porni spre ușă.

– Chiar mă întreb de ce îmi pierd timpul cu tine, remarcă ea, cu mâna pe clanță. Dar nu-i nimic, am s-o întreb chiar eu.

– În nici un caz! strigă Adam. Mă ocup eu.

– Cum vrei, dragul meu, răspunse Chloé, ascunzându-și cu greutate zâmbetul de satisfacție.

***

Când, câteva clipe mai târziu, Adam intră în laborator, o găsi pe Maureen aplecată deasupra mesei de lucru, ocupată să studieze o bucată de șist argilos cu ochiul liber.

– Nu crezi că microscopul ți-ar fi mai de folos?

Ea tresări imperceptibil, dar nu catadicsi să ridice privirea spre el.

– Ești hotărâtă să prinzi rădăcini aici?insistă Adam. Trebuie să fi trecut mai bine de o săptămână de când nu te-am văzut.

– Am avut enorm de mult de lucru, pretinse ea.

Neștiind cum să formuleze fraza care-l adusese aici, Adam se plimbă câteva clipe prin laborator, mută câteva dosare, ridică o eprubetă prefăcându-se că-i examinează conținutul ...

– Ai terminat să-ți aranjezi casa? întrebă el cu o indiferență prefăcută.

– Da, aproape ...

Maureen își scoase ochelarii, își dădu puțin scaunul înapoi, și își masă câteva clipe ceafa încordată.

– Și îți place acolo?

– Foarte mult.

Adam se apropie de ea și se sprijini de marginea mesei.

– Cu atât mai bine.

Stânjeniți amândoi, se priveau pe furiș, apoi Maureen întoarse capul. O tulbura prezența și apropierea acestui

bărbat, în liniștea încăperii. La gândul că rămăseseră probabil singuri în toată clădirea, o cuprinse un fel de melancolie. Va reuși oare într-o zi să-l privească fără să-l dorească, fără să simtă o nevoie arzătoare de a-l atinge?

– Dar la casa ta, pe unde ai mai ajuns cu lucrările? întrebă , la rândul ei. Mai ai mult?

– Cel mult o săptămână.

Maureen făcu ochii mari.

– Chiar așa? Înseamnă că muncitorii avansează într-un ritm surprinzător.

În timp ce o privea urmărind cu degetul o linie imaginară pe masă, Adam nu se putu abține să evoce amintirea degetelor ei pe fața lui, a buzelor calde care îi răspunseră la sărut cu o înflăcărare împărtășită.

Reveni cu efort la realitate.

– Ei bine ... M-am hotărât să-ți urmez sfatul și să nu mai fac modificări la casă.

Maureen îl privi, stingherită dintr-o dată.

– Oh, Adam, dar n-aveam de gând să te influențez. Este casa ta și, bineînțeles, poți să faci ce-ți place.

Adam ridică din umeri și își întoarse privirea.

– Nu știu ce m-a apucat să vreau să fac toate acele modificări. Singurul lucru de care am nevoie, este un loc unde să dorm. Nu contează cum arată. Și oricum, ai avut dreptate.

Pentru ca această casă să aibă suflet, trebuie să existe în ea o soție și copii.

După această replică, se lăsă între ei o liniște stânjenitoare.

După un timp, Adam își drese glasul și, cu brațele încrucișate, abordă în sfârșit subiectul care-l preocupa.

– De fapt, am venit aici ca să-ți fac o invitație.

– Da?

Maureen simți cum inima îi bate mai repede.

– La ce? întrebă ea în sfârșit, bănuitoare.

– La o petrecere pe care o dă mătușa mea Justine, pentru cei douăzeci și cinci de ani de căsnicie ai lui Harlan și Rose.

Imediat, Maureen scutură viguros din cap.

– Am oroare de petreceri, Adam. Și apoi, nu fac parte din familie.

– Da, dar vor mai fi și alți invitați! argumentă el.

– Vei fi și tu?

– Probabil. Doar dacă nu cumva prezența mea va fi necesară în Oklahoma.

Din doi pași, Adam fu lângă ea. Îi prinse ușor bărbia și își cufundă privirea în ochii ei.

– M-am gândit mult la ceea ce mi-ai povestit despre fostul tău soț și despre fiica ta.

– Iar eu, încerc de multă vreme să-i uit. Așa că, te rog, Adam, să nu mai vorbim despre asta vreodată.

– Îți promit că nu voi mai aborda niciodată acest subiect, Maureen. Voiam doar să știu dacă tu crezi că eu simt la fel ca și el. Dacă mă crezi în stare să te fac să suferi așa cum a făcut el.

Tulburată, Maureen rămase tăcută îndelung.

– De ce vrei să știi un asemenea lucru? întrebă ea aproape în șoaptă. N-are nici o importanță ce cred eu despre tine.

– Dimpotrivă ...

Ușa laboratorului se deschise brusc, întrerupându-l în mijlocul frazei.

Adam mormăi o înjurătură, și se îndepărtă repede de Maureen, nu înainte de a-i arunca o privire mânioasă secretarei care tocmai intrase.

– Este vreo problemă, Laura?

– Mă tem că da, domnule, răspunse secretara roșie toată de confuzie. Aveți un apel din Oklahoma.

În timp ce fata ieșea grăbită din încăpere, Maureen făcu vreo câțiva pași spre un raft care aproape că se prăbușea sub teancul de dosare.

Când Adam o prinse de braț, se întoarse spre el cu o privire glacială.

– Credeam că ai plecat deja, spuse ea.

– O să plec, răspunse el. Dar voiam doar să-ți spun că vom relua această discuție mai târziu.

– Adam, eu nu ...

– Pe mai târziu, repetă el înainte să iasă.

***

– Maureen, așteaptă!

Femeia, care se pregătea să deschidă portiera mașinii, se opri brusc când auzi vocea lui Adam.

Surprinsă, întoarse capul în direcția de unde venise vocea.

– Mă pregăteam să, plec acasă, îi explică ea.

– Trebuie să-ți vorbesc neapărat, protestă el. Să luăm mașina mea și să mergem să cinăm undeva.

– Nu, mulțumesc. Am pregătit deja acasă tot ce-mi trebuie.

– În cazul acesta, mergem la tine.

Lui Maureen nu-i venea să creadă ce aude și-l privi fix, agasată de insistența lui.

– Încerc să fiu amabilă și să te fac să înțelegi că răspunsul meu este nu, îi explică ea.

Adam, care nu părea deloc descumpănit de expresia ei glacială, îi zâmbi fermecător.

– Nu mi-a plăcut niciodată să fiu refuzat, zise el. De altfel, m-am "antrenat" să nu aud acest cuvânt.

Înțelegând că bătălia era pierdută, până la urmă Maureen se resemnă.

– De acord, bombăni ea, fără entuziasm. Poți să vii, cu mine până acasă. Dar am să te rog să fii amabil și să nu întârzii prea mult. Am de terminat niște lucrări.

Adam se încruntă.

– Nu este prea înțelept să faci ore suplimentare.

– Poate, dar în cazul de față este necesar, replică ea.

Foarte hotărâtă, se sui în mașină și părăsi parcarea în trombă.

***

La ieșirea din oraș, Maureen aruncă o privire în oglinda retrovizoare, și nu reuși să zărească mașina lui Adam în traficul destul de aglomerat la ora aceea de vârf.

Când intră pe drumul pietruit ce ducea spre casă, Adam tot nu se vedea apărând și, încântată de acest răgaz, profită și se răcori un pic, înainte de a-și pune o rochie ușoară de un roșu intens.

Tocmai termină de așezat tacâmurile pe masă când auzi în sfârșit zgomotul unei portiere trântite, urmat imediat de zgomotul unor cizme venind spre casă.

Când deschise ușa, Adam îi întinse grăbit o sticlă cu vin.

– Ca să avem ce gusta la cină, îi explică el.

– Dar nici nu știi măcar ce am pregătit!

– Nu-i nimic, vinul se potrivește cu orice.

Intră în bucătărie, scoase două pahare cu picior dintr-un dulap și i le întinse.

– Poftim! Dacă tot ai adus vinul, este de datoria ta să-l servești. În timpul acesta, eu voi prepara o salată.

După ce puse paharele și sticla cu vin pe masă, Adam se îndreptă spre salon, curios să vadă ce aranjamente mai făcuse Maureen de la ultima lor întâlnire. Surprins, constată că decorul nu se schimbase prea mult. Mobilele, tablourile și chiar și veiozele erau exact în locul în care le așezaseră împreună. Maureen se mulțumise să adauge doar câteva perne în culori vii pe canapea, și să pună ici-colo câteva plante verzi.

– Casa ta arată superb, remarcă el, întorcându-se în bucătărie.

– Este pentru prima oară când am un loc al meu și vreau să fie primitor.

Maureen așeză pe masă rasolul pe care-l pregătise, și-l invită pe Adam să se așeze.

După ce luă o gură de vin ca să-și dea curaj, se hotărî în sfârșit să intre în subiect.

– Așadar, Adam, ce voiai să-mi spui atât de important?

– Nu acum, protestă el. Mai întâi, să mâncăm.

– De ce faci asta? Aveam de gând să savurez bunătatea asta de rasol, și simt că n-o să pot înghiți nimic, așa un nod am în stomac.

– Relaxează-te și ai încredere în mine, măcar o dată, răspunse Adam cu un zâmbet enigmatic.

În ciuda tensiunii care plutea în aer, reușiră până la urmă să se relaxeze și să flecărească vrute și nevrute.

– Vrei să ieșim pe terasă? propuse Maureen, după ce strânse masa.

Adam o urmă până la o minusculă terasă din cărămidă roșie înconjurată de tufe de insomnie care înmiresmau aerul cu parfumul lor suav.

– Am de gând să instalez aici o mică platformă pentru mâncarea păsărilor și a veveriței, spuse ea.

– Așa cel puțin vei avea cu ce să-ți hrănești dobermanul, o ironiză Adam.

Maureen făcu o mutră ofensată.

– Am de gând să-mi iau și o pisică. Dar o să-i pun un clopoțel la gât pentru ca păsările s-o audă când vine.

– Chiar ai nevoie de toate aceste animale ca să-ți țină companie?

– Pot foarte bine să trăiesc singură, spuse ea, de data aceasta cu adevărat ofensată. De altfel asta am făcut în ultimii zece ani. Și m-am descurcat foarte bine, să știi!

Deodată, Adam se apropie de ea periculos de mult.

– Poate că te-ai descurcat, dar ai fost fericită?

Cum ea rămase tăcută, el se aplecă și-i atinse buzele cu un sărut fugar.

– Adam, nu! Te rog, încetează, protestă ea.

Fără să-i asculte rugămintea, Adam o strânse mai tare la piept și Maureen se înfioră simțindu-i mângâierea palmelor pe spatele ei.

– Nu pot, afirmă el. Ești ca o otravă care mi-a pătruns în sânge.

Maureen, pierdută în smaraldul ochilor lui, amețită de pasiunea sărutului, uită de toate.

În câteva zile, doar bărbatul acesta găsise cheia inimii ei. Era incredibil. Ea care crezuse că se înconjurase de ziduri de netrecut, le vedea acum dărâmându-se încetul cu încetul, și resimțea o teamă vecină cu panica.

Și totuși, dacă nu-l respingea pe Adam imediat, va regreta toată viața. Dacă va ceda în fața sentimentelor, îl va pierde așa cum l-a pierdut pe David, apoi pe Elizabeth. Și de data aceasta, cu siguranță că nu va mai avea puterea să se agațe de viață.

– Îmi pare rău, spuse ea, îndepărtându-se.

– Maureen ...

Era mai mult decât o chemare, era o rugăminte.

Lacrimile străluceau în ochii ei, și Adam o privea cu ochi imploratori.

– Te rog, draga mea, am nevoie de tine. Ne-am găsit în sfârșit unul pe altul, așa că nu da înapoi, Maureen! N-aș mai putea niciodată să trăiesc fără tine ...

– Adam, am mai vorbit despre asta, se apără ea. Nici nu se pune pune problema ca numele meu să se adauge listei lungi a cuceririlor tale.

O licărire fulgerătoare de furie și neputință totală trecu prin ochii lui Adam.

– Hotărât lucru, nu înțelegi nimic, izbucni el. Eu nu-ți vorbesc despre sex. Încerc doar să te fac să înțelegi că te iubesc.

– Nu! strigă ea.

Cu inima frântă, Maureen fugi spre pădurice din apropiere, abia stăpânindu-și hohotele de plâns.

– Maureen, întoarce-te! o strigă Adam. Este prea întuneric, o să-ți rupi gâtul.

Cum nu obținu nici un răspuns, porni în urmărirea ei, și până la urmă o găsi câțiva metri mai încolo, sprijinită de trunchiul unui brad înalt.

Acum, își dădu frâu liber suferinței și plângea cu lacrimi amare, convinsă că nimeni nu-i putea înțelege durerea.

Cu un gest hotărât, Adam o trase spre el.

– Maureen, de ce ai fugit așa?

– Pentru că am avut încredere în tine. Credeam că n-ai să mă minți niciodată.

– Dar nu te-am mințit!

– Oh, Adam! protestă ea. Știi bine că nu mă iubești. Doar plăcerea pe care ai resimțit-o cucerindu-mă, asta iubești.

– Dar, Maureen, nu mai sunt un adolescent! Dacă aș fi interesat numai de sex, aș putea foarte bine să mă adresez altcuiva, știi asta!

Adam strânse mai tare umerii femeii.

– Și tu, să nu-mi spui că nu-ți dorești să faci dragoste cu mine ...

– Evident că îmi doresc, dar asta nu este de-ajuns. Eu vreau altceva ceea ce tu nu poți să-mi dai.

– Dar te iubesc!

– Astăzi crezi, poate, că mă iubești, dar nu-ți face griji, mă vei uita foarte repede. David a reușit asta într-un timp record.

– Nu mă compara cu nimicul acela, o avertiză Adam, pe un ton dintr-o dată amenințător.

– Dar nu înțelegi că nu pot să fac altfel, Adam? După ceea ce am pățit cu David, cum ai vrea să mai am încredere într-un bărbat?

– Și atunci, ce vei face? Îți vei petrece toată viața singură, rumegându-ți suferința și ura față de bărbați?

– Este mult mai ușor să fii singură, mărturisi ea.

– Fără îndoială, dar este și mai bine? Ai putea avea copii, Maureen. Am putea avea copii împreună.

– Tu nu vrei asta, protestă ea. Ai spus că ...

– Am spus multe prostii, o întrerupse Adam. Lucruri pe care, de fapt, nu le gândeam.

– Și ce-mi dovedește mie că acum chiar gândești ceea ce mi-ai spus?

Adam oftă, exasperat.

– Te-am mințit vreodată?

– Nu, bineînțeles ...

Cum ochii i se umplură din nou de lacrimi, femeia se întoarse brusc cu spatele la el.

Brațele lui Adam o cuprinseră cu tandrețe și o strânseră lângă el.

– Ce este, Maureen? murmură el la urechea ei. Nu mai vrei să ai alți copii? Sau nu mă vrei pe mine?

Nu înțelegi nimic, spuse ea. Tu nu știi ce înseamnă să pierzi un copil. N-aș suporta să mai trec o dată printr-o asemenea încercare.

Descurajat de încăpățânarea ei, Adam își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, și se îndepărtă puțin.

– Cred că acum este mai bine să plec!

Descumpănită, Maureen se întoarse și ridică spre el o privire îndurerată.

– Nu sunt o femeie pentru tine, Adam.

Cu un gest blând el îi mângâie fața.

– Dar ești femeia pe care o doresc, Maureen. Și, crede-mă, mai devreme sau mai târziu, vei fi a mea!

Fără să facă vreun gest de a-l opri, ea îl privi îndreptându-se spre casă. Câteva clipe mai târziu, auzi mașina demarând. Pietrișul scrâșni sub roțile ambalate, apoi zgomotul motorului se îndepărtă, și Maureen, rămase încremenită în întuneric, nu mai auzi decât liniștea pădurii care o înconjura.

Abia atunci izbucni într-un plâns care-i zguduia tot trupul. Era atât de obosită. Încordarea nervoasă, regretul de a-l fi alungat pe Adam din casa ei, o istoviseră. De ce a trebuit să se îndrăgostească de el? Viața o rănise deja îndeajuns. Atunci, de ce soarta se înverșuna împotriva ei?

Capitolul 9

Cu răsuflarea tăiată, Maureen refuză o nouă invitație la dans și se așeză în sfârșit pe o bancă. De când venise la petrecere, se lăsase antrenată într-un vârtej de dansuri numai pentru a evita să se gândească la Adam, și se străduia să pară veselă, chiar dacă n-o trăgea inima.

După ce mai întâi refuzase invitația lui Chloé, până la urmă se răzgândise în fața insistenței Annei, gândindu-se că va reuși poate să-și mai alunge gândurile negre.

Dar de îndată ce apărea o secundă liberă, gândurile îi zburau spre Adam, despre care nu avea nici o veste de câteva zile.

În ciuda disperării pe care o resimțea, își fixă un zâmbet pe buze, conștientă de faptul că cineva ar putea să-i surprindă starea mizerabilă în care se simțea.

– Îmi pare rău că Adam nu este aici. Fără el, probabil că te simți pierdută printre atâția necunoscuți.

Surprinsă, Maureen întoarse capul spre Anna care se apropiase fără ca ea să remarce.

– Nicidecum! protestă ea.

– Inutil să te prefaci, remarcă sora lui Adam. Văd bine că ești tristă și asta nu poate să fie decât din cauza fratelui meu.

Stânjenită de atâta clarviziune, Maureen întoarse capul.

– De fapt, mă gândeam că nu prea am ce căuta aici.

– Te înșeli, răspunse Anna zâmbind. Mama și Justine și-au pus în cap să-ți prezinte câteva partide bune, și ar fi fost îngrozitor de dezamăgite dacă n-ai fi venit.

– Poți să le spui că își pierd timpul. Nu sunt interesată.

– Evident, remarcă Anna, cu un aer complice. Din moment ce ești îndrăgostită de fratele meu ...

Maureen fu cât pe ce să se sufoce.

– Nici vorba, ce naiba! Fratele tău și cu mine lucrăm împreună, atâta tot.

Anna îi făcu discret cu ochiul.

– Adam și cu mine suntem gemeni și eu știu foarte bine ce simte. Este evident că te iubește. Și sunt foarte fericită pentru el.

Înainte ca Maureen să aibă timp să protesteze, Anna deveni dintr-o dată serioasă.

– Știi, Maureen, în urmă cu niște ani, fratele meu a trăit o dramă. Și chiar dacă nu lasă să se vadă nimic, suferă enorm.

Tânăra se întrerupse brusc, văzând-o pe Justine apropiindu-se de ele cu un pas hotărât.

– Maureen! strigă ea. Ești chemată la telefon. Este Adam.

Maureen o privi uimită pe bătrâna doamnă.

– Adam vrea să vorbească cu mine?

În timp ce Justine încuviință, Anna îi făcu din nou cu ochiul lui Maureen.

– Cred că arde de nerăbdare să-ți audă glasul, zise ea pe un ton poznaș.

– Sunt sigură că este vorba despre o problemă de serviciu, protestă Maureen.

Apoi se întoarse spre Justine care continua s-o privească.

– Unde este telefonul?

– Vino cu mine, am să-ți arăt.

Maureen o urmă pe mătuța lui Adam până într-un mic birou cu pereți lambrisați, și așteptă ca aceasta să închidă ușa pentru a lua apoi telefonul cu o mână tremurată.

– Alo? murmură ea, abia auzit.

– Maureen? Dar știu că ți-a trebuit timp până să vii ... !

– Eram în grădină, îi explică ea.

– Am încercat mai întâi la tine. Eram convins că nu te vei duce la petrecere.

– Ei și, am dreptul să mă răzgândesc! replică Maureen, agasată de remarca lui. De ce ai sunat?

– Nu mă descurc, recunoscu Adam.

Echipa de foraj este complet blocată din cauza acelui fermier care ne refuză dreptul de a trece pe pământurile lui. Am nevoie de tine ca să-l conving.

– De mine? exclamă Maureen, surprinsă. De ce de mine? Îți reamintesc că eu sunt geolog, nu negociator.

– Bătrânul ăsta stupid n-are deloc încrederea în mine. Pretinde că am venit aici ca să distrugem natura. Poate că argumentele tale științifice îl vor convinge.

– Nu-i chiar atât de sigur, răspunse Maureen. Dar presupun că n-am de ales.

– Într-adevăr!

– Foarte bine. Voi lua primul avion de mâine dimineață.

– Nu pierde timpul să aștepți un zbor regulat, îi spuse cu autoritate Adam. Închiriază imediat un avion privat!

– Voi veni cât pot de repede, promise Maureen.

La celălalt capăt al firului, Adam rămase tăcut, ceea ce o tulbură.

– Asta-i tot?

– Nu, nu este tot.

Vocea lui Adam avea acum o rezonanță mai specială, ceea ce-i puse toate simțurile în alertă.

– Îmi lipsești teribil, Maureen ...

Ea rămase fără glas.

– Maureen? se neliniști Adam. Ești încă acolo?

– Da ...

– Îți este deci atât de greu să recunoști că și eu îți lipsesc?

Vocea îi era plină de tandrețe, ceea ce o îndemna dintr-o dată să-și deschidă inima.

Nu-l mai văzuse pe Adam din noaptea în care îl alungase din casa ei, și-i lipsea mai mult decât ar fi crezut.

Pierdută în gândurile ei, își reamintea fiecare clipă petrecută alături de el. Nu avea el oare toate calitățile? Era când foarte responsabil, când plin de fantezie, nostim și grav în același timp, și extraordinar de seducător ...

– Bineînțeles că îmi lipsești, mărturisi ea în sfârșit, cu o voce tremurată.

– Și asta te enervează, nu-i așa?

– Oh, te rog, Adam! Nu începe iarăși!

– Ai dreptate, Maureen. Nu este momentul. Atunci, pe mâine.

În clipa când vru să închidă telefonul, auzi în șoaptă vocea lui Adam.

– Te iubesc, Maureen.

Tulburată, puse telefonul în furcă și rămase îndelung lângă el.

– Maureen? S-a întâmplat ceva?

Auzind vocea Annei, tânăra femeie își șterse repede ochii, dar nu-și putu ascunde disperarea care-i răvășea chipul.

– Oh, Anna! zise ea cu o voce întreruptă de suspine. Cred că tu ai dreptate. Îl iubesc pe fratele tău.

***

Adam își masă ceafa ca pentru a risipi o stare nedefinită de îngrijorare. Simțea că ceva nu era ceva în regulă. Dar ce?

Tulburată, acceleră mai mult și privi radioul din mașină.

"... și sunt anunțate violente furtuni în regiunea Latimer County".

Îl cuprinse dintr-o dată panica. Împinse pedala de accelerație până la planșeu, și se rugă în gând pentru Maureen. De-ar ajunge la punctul de întâlnire înainte să se dezlănțuie furtuna!

În aceeași clipă, un tunet enorm, înspăimântător, îl făcu să tresară, și cerul se sfâșie, eliberând o ploaie torențială.

***

Perdeaua grea de ploaie făcea ștergătoarele aproape inutile. Cu mâinile crispate pe volan, aplecată spre parbriz, Maureen se chinuia să identifice intersecția unde ar fi trebuit s-o aștepte Adam...

Încerca să-și stăpânească tremurul mâinilor. Fără să știe de ce, presimțea apropierea unei alte furtuni. De o cu totul altă natură, dar la fel de înspăimântătoare și periculoasă.

Îi atrase deodată atenția o camionetă trasă pe dreapta, și încetini.

Strigând-o pe nume, Adam sări din mașina lui și alergă să-i deschidă portiera.

– Unde naiba ai fost până acum? țipă el. Te aștept de mai bine de două ore!

Blugii uzi ai lui Adam i se lipeau de coapse și, prin cămașa lipită de piele, îi putea ghici reliefurile musculaturii puternice.

Ținându-și pălăria ca să nu i-o ia vântul, Adam intră în mașină și se lăsă să cadă pe scaun. Cu o mână nervoasă, își ștergea picăturile de ploaie care-i șiroiau pe obraji.

Maureen trebui să facă un efort imens pentru a-și înăbuși dorința necugetată de a se arunca în brațele lui. Nu-l văzuse de cinci zile și această bruscă apropiere, în spațiul strâmt al mașinii, îi dădea o ciudată senzație de vulnerabilitate. Departe de el, putea măcar să-și facă iluzia că își controlează sentimentele pe care le avea pentru el. Dar, sub focul privirii lui, îi era cumplit de greu să-și păstreze siguranța de sine.

– Știu că am întârziat, spuse ea pe un ton răstit. Nu-i nevoie să mai remarci și tu.

– Ai întârziat! Asta este mai mult decât o întârziere, este ...

Este nerușinare! Ai cea mai mică idee despre ceea ce am îndurat așteptându-te?

– În cazul în care n-ai remarcat încă, plouă cu găleata, și am fost obligată să merg mai încet. Dar poate că tu ...

Surprinsă de expresia răvășită de pe chipul lui, îl privi mai cu atenție. Privirea lui Adam era pătrunzătoare, chinuită și înfricoșată.

– Ce s-a întâmplat, Adam? La ce te uiți așa?

Cu un gest brusc, el se aplecă spre ea și-i desprinse centura de siguranță.

– Nu vreau să mai pui niciodată această afurisită centură! Niciodată, mă auzi?

O licărire de nebunie străluci deodată în ochii lui, și Maureen îl privi uluită.

– Adam, dar ce te-a apucat? Am mers zeci de kilometri pe o șosea udă și pe care, în plus, nici nu o cunoșteam. Și ai fi vrut să nu port centura de siguranță?

Fără să aibă răbdarea s-o mai asculte, Adam o cuprinse în brațe și o strânse cu putere, afundându-și fața în părul ei.

– Oh, Dumnezeule, Maureen, iartă-mă! Mi-a fost atât de teamă să nu te pierd ...

Tremurul brațelor lui care o cuprindeau, îi dovedeau că îngrijorarea lui nu era prefăcută, și Maureen se simți tulburată.

– Îmi pare rău, Adam. N-am venit să-ți fac griji.

Am încercat se mai multe ori pe telefonul mobil, dar nu aveam semnal. Probabil că și furtuna este de vină.

Ridicându-și capul, el se retrase un pic, și cu un gest foarte tandru, îndepărtă o șuviță de păr de pe fruntea ei.

– Știu. Și eu am încercat să dau de tine. Dar acum, nu mai are importanță. Ești aici, teafără și nevătămată.

Privirea-i caldă și tandră acum se aținti pe buzele Maureenei. Foarte încet, își aplecă fața spre a ei. Erau atât de aproape încât își simțeau unul altuia răsuflarea, apoi puse stăpânire pe buzele ei.

Instinctiv, Maureen i se ghemui la piept. Mâna ei, într-un gest inconștient, începu să mângâie părul lui Adam, ale cărui sărutări deveniră din ce în ce mai pătimașe, mai lacome.

Cu un geamăt de frustrare, el se îndepărtă însă brusc.

– Maureen, promite-mi că nu vei mai conduce niciodată pe o asemenea vreme.

Și mai promite-mi că n-ai să mai pui niciodată centura de siguranță.

– Dar, Adam, tot ce spui nu are nici un sens! Îți faci griji pentru mine, și vrei ca eu să ...

– Dacă nu vrei să-mi promiți, o întrerupse Adam, voi tăia toate centurile de la toate mașinile pe care le conduci tu.

– Adam, ce naiba! Măcar explică-mi de ce!

– Le urăsc, atâta tot.

– De ce?

Privirea lui Adam trăda o durere atât de profundă, încât Maureen simți că i se frânge inima.

– Pentru că sunt niște capcane mortale! strigă el.

– Povestește-mi, Adam.

– Nu!

– De ce nu? Eu ți-am povestit despre Elisabeth și despre trecutul meu.

O umbră fugară întunecă privirea lui Adam.

– Cineva a murit într-un accident de mașină

– Și eu mi-am pierdut părinții în acest fel, murmură Maureen cu înțelegere. Dar acest lucru dimpotrivă, n-a făcut decât să-mi întărească ideea că trebuie să port centura de siguranță.

– Nu poți să înțelegi, Maureen. Este vorba despre logodnica mea, Susan.

– Logodnica ... ta? repetă Maureen, stupefiată.

Cu privirea pierdută în gol, Adam încuviință din cap.

– Ea era jumătatea mea de măr, celălalt "eu" al meu ...

Pronunțase cu adevărat oare, aceste cuvinte? Nu-i venea să creadă. Cum reușise Maureen să-l facă să iasă din cochilia lui? Acum voia să-i spună totul, să-i povestească despre Susan. Nu mai vorbise cu nimeni despre ea de la moartea ei.

– Plănuisem să ne căsătorim de îndată ce îmi luam diploma de inginer. Ea voia să fie profesoară. Adora copiii și voia să aibă cât mai mulți. Prevăzusem totul, ne planificasem

viața ... Dar nu s-a mai întâmplat nimic din ceea ce sperasem că se va întâmpla.

Adam vorbea cu o voce monotonă, cu ochii fixați spre parbrizul lovit ritmic de picăturile de ploaie.

– Într-o seară, ea trebuia să se întoarcă mai târziu decât de obicei. Ploua. Mașina a derapat într-un virtaj și a sărit peste parapet. Dacă n-ar fi fost prizoniera centurii de siguranță, poate s-ar fi putut salva. Dar mașina a luat foc și ...

Adam se întrerupse, cu ochii înceţoșați de lacrimi.

– Oh, Adam! Cât trebuie să fi suferit!

– După asta mi-am pierdut orice poftă de viață, recunoscu, el. Pentru mine, nimic nu mai avea importanță. Și apoi, într-o zi, mi-am dat seama că nu servea la nimic să-mi plâng de milă și că trebuia într-un fel sau altul, să-mi continuu viața. Și atunci, am hotărât că nu mă voi mai expune niciodată unei astfel de suferințe.

Și ai hotărât că în inima ta nu va mai fi niciodată loc pentru o altă femeie, conchise Maureen.

– Într-adevăr, era mult mai simplu să-mi multiplic aventurile.

– Și să faci pe toată lumea să creadă că ești un play-boy.

– Într-un fel, asta am și devenit.

Întoarse spre Maureen o privire în care sinceritatea nu putea fi pusă la îndoială.

– Până când te-am întâlnit pe tine! afirmă el.

– Oh, Adam, de câtă vreme porți în suflet amintirea primei tale iubiri! Îmi vine greu să cred că o vei putea uita alături de mine.

Din nou, Adam o strânse în brațe.

– Ceea ce simt pentru tine, Maureen, este mai puternic decât orice. Este un sentiment mai puternic decât suferința pe care am resimțit-o la pierderea Susanei, mai puternic decât teama mea. Știu că te vreau lângă mine pentru totdeauna.

Maureen oftă adânc. Ar fi vrut să-l creadă din tot sufletul, din toată inima. Dar după dureroasa experiență pe care o trăise, nu se simțea în stare să acorde din nou încredere unui bărbat, chiar dacă ar fi trebuit să repete asta toată viața ...

– Aproape că a încetat ploaia, remarcă ea dintr-o dată, împingându-l ușor. Ar trebui să profităm și să plecăm de aici.

– Asta este tot ce poți să spui? exclamă el, uluit.

– Și ce altceva ai fi vrut să spun?

Cu un gest nervos, Maureen răsuci cheia de contact. În clipa aceea, aproape cu brutalitate, Adam o prinse de umeri. O privea cu o asemenea intensitate, de parcă doar puterea privirii lui o va putea convinge, și vocea îi deveni aproape răgușită.

– Că mă iubești, că ai nevoie de mine...

Mâna lui Adam urcă ușor pe gâtul ei, și își rătăci degetele în părul ei des și negru ca noaptea.

– Mă dorești și tu, murmură el lângă buzele ei ... Spune-mi-o.

– Da, mărturisi ea, învinsă.

Răspunsul ei se pierdu pe buzele lui Adam. Fără să-i mai lase timp să continue, o sărută pătimaș strângând-o la piept.

Cu o senzualitate tulburătoare, îi mușcă ușor buzele, apoi sărutul lui deveni din ce în ce mai exigent. Cu brațele încolăcite pe după gâtul lui, Maureen se lăsă în voia unui val mai puternic decât voința ei, sufocată de forța unei dorințe a cărei existență voise până acum s-o nege.

Când buzele calde ale lui Adam coborâră de-a lungul gâtului ei, Maureen se înfioră puternic.

Îndepărtându-se o clipă, Adam își săltă capul și își cufundă privirea într-a ei, apoi foarte încet, unul câte unul, începu să-i desfacă nasturii bluzei.

În timp ce o săruta din nou cu înflăcărare, își strecură o mână pe sub sutienul de dantelă, mângâindu-i sânul tare, apoi se aventură spre șoldurile ei voluptuoase.

Maureen fu cuprinsă de o senzație nemaiîntâlnită de vertij și întredeschise ochii.

În clipa în care mâna lui Adam se insinuă printre coapsele ei, două fascicule luminoase sfâșiară perdeaua de ploaie, care reîncepuse să cadă, luminând o clipă interiorul mașinii.

Adam scăpă o înjurătură, și-și aranjă la repezeală bluza peste pieptul aproape dezgolit.

– S-a oprit cineva? întrebă ea.

– Nu, nu cred, bombăni Adam.

Fiind dintr-o dată conștientă că se lăsase antrenată prea departe, și înțelegând ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi fost întrerupți, Maureen ieși repede din mașină și își expuse fața îmbujorată mângâierii liniștitoare a ploii.

Îngrijorat, Adam coborî la rândul lui din mașină.

– Maureen, dar ... ce faci?

– Încerc să-ți rezist, lansă ea, cu disperare.

– Dar ... de ce?

– Pentru că mă faci să-mi pierd capul. Îți dai seama ce eram pe cale să facem?

– Da, și?

– Mă înnebunești! țipă ea cu o voce vecină cu isteria.

Conștient că Maureen era la capătul puterilor, Adam îi puse cu tandrețe o mână pe umăr.

– Haide, să mergem, spuse el cu o voce liniștită. Acum trebuie să plecăm.

Suntem așteptați la schelă.

– Nu mai merg nicăieri cu tine! strigă ea.

Mâinile lui Adam, blânde dar ferme, o strânseră cu putere de umeri.

– Fii rezonabilă, Maureen. Amintește-ți că ai venit aici ca să muncești.

În ciuda scenei care se desfășurase, Maureen avea prea multă conștiință profesională pentru a se sustrage angajamentelor făcute. Așa că se supuse argumentelor lui.

– De acord, murmură ea. Să mergem ...

Capitolul 10

Când, după vreo douăzeci de minute, ajunseră la destinație, ploaia încetase în sfârșit.

Maureen își oprise mașina lângă cea a lui Adam și-l urmă până în caravana de șantier.

– Înăuntru există tot ce-ți trebuie, îi explică el, deschizându-i ușa: o cameră, o bucătărie, baie.

Gata să plece, el adăugă:

– Îți voi fixa o întâlnire cu bătrânul mâine dimineață. Îți convine?

Maureen tresări.

După ceea ce se petrecuse între ei, aproape că uitase motivul vizitei ei în Oklahoma.

– Tu nu vii cu mine? întrebă ea.

Adam scutură din cap.

– După discuția pe care am avut-o cu el ieri, mă îndoiesc că i-ar face plăcere să mă vadă.

Maureen se îngrijoră brusc.

– Nu este sigur dacă-l voi convinge și eu.

Cu un zâmbet, Adam îi luă mâna și i-o sărută ușor.

– Cel puțin ai fost de acord să încerci. Și îți mulțumesc.

– O să fac tot ce-o să pot, răspunse ea. Noapte bună, Adam.

***

Degeaba se tot răsucea Maureen în patul ei, încercând să-și calmeze respirația, să-și golească mintea de gânduri, somnul refuza cu încăpățânare să vină.

De altfel, cum ar fi putut să-și găsească liniștea, între zgomotul făcut de ropotul ploii pe acoperișul de tablă al rulotei, loviturile ritmice ale sistemului de foraj și amintirea mâinilor lui Adam mângâindu-i trupul?

A doua zi dimineață, când deschise ochii cu senzația că un pumnal îi străpungea capul, un soare orbitor inunda încăperea cu lumina lui. Prima reacție fu aceea de a-și ascunde fața în pernă, dar durerea îngrozitoare de cap

persista. Tâmplele îi pulsau cu o regularitate mecanică și, la fiecare bătaie, i se părea că i se contractă craniul și-i zdrobește pur și simplu creierul.

Se părea că până la urmă reușise să aţipească un pic. Nu îndeajuns pentru ca să se simtă odihnită, dar ceasul îi confirmă că este timpul să se scoale. Ziua se anunța grea și nu mai avea nici un minut de pierdut.

În bucătărie, îi atrase atenția un bilețel lăsat pe măsuță.

"Maureen,

Eu am plecat să supraveghez un foraj la vreo cincizeci de kilometri de aici. Ți-am lăsat toate indicațiile despre bătrân, ca să te duci la el. Cred că n-o să-ți fie prea greu să-l găsești.

La întoarcere, trebuie neapărat să avem o discuție.

Adam"

Maureen simți dintr-o dată că o cuprinde panica. Ce-o mai fi având să-i spună Adam, după tot ce se petrecuse în ajun?

Apoi, hotărâtă să-și lase de-o parte grijile pentru o vreme, se pregăti să-l înfrunte pe fermierul care-i ținuse piept lui Adam.

***

Întâlnirea cu bătrânul se dovedi a fi mult mai dificilă decât se temuse. Acesta era un om morocănos, limitat, plin de prejudecăți și complet neștiutor în materie de mediu.

Totuși, după o discuție dură și asigurarea că cirezile lui de vite nu vor fi tulburate de vibrațiile forajului, și că apa nu va fi contaminată, omul se mai îmblânzi și până la urmă își dădu acordul ca echipa să-și continue cercetările.

Cucerit de farmecul și de siguranța de sine ale Maureenei, o invită chiar să împartă cu el prânzul.

Când, spre după-amiază se întoarse la tabără, Adam tot nu se întorsese. Maureen se gândi că poate este mai bine așa.

După ce își adună în grabă cele câteva lucruri cu care venise, luă un carnețel și începu să scrie câteva rânduri pentru Adam.

Când își parcă mașina lângă rulotă, Adam avu un presentiment sumbru. Maureen trebuia să fi venit deja de câteva ore, și totuși mașina ei nu era aici. Ce se întâmplase?

Cu inima bătându-i nebunește, intră în rulotă și zări imediat biletul Maureenei exact în locul în care îl lăsase pe al său.

"Adam,

Vei fi cu siguranță bucuros să afli că totul a mers foarte bine cu fermierul. A fost o discuție dură, dar cred că, de acum încolo, nu vei mai avea probleme cu el.

În ceea ce ne privește, mi-am dat seama că ar fi o greșeală să mai continuăm așa. Știu că nu te-aș putea face fericit

niciodată. N-aș suporta să te văd suferind. Meriți mai mult decât ți-aș putea oferi. Iau avionul astă seară spre Ruidoso.

Maureen."

Cu un gest furios, Adam mototoli hârtia în palmă.

Și după aceea? De ce nu-i spunea ce avea de gând să facă? Va demisiona? Va pleca din oraș și-l va abandona? Lăsând să-i scape o înjurătură, Adam aruncă ghemul de hârtie într-un coș și ieși din rulotă trăgând ușa în urma lui.

***

Maureen făcea niște eforturi supraomenești pentru a se concentra asupra muncii sale. Degeaba! Gândurile îi zburau mereu spre Adam. Cu un oftat de exasperare, puse la loc dosarul pe care-l studia în geanta de voiaj și se lăsă pe speteaza scaunului său.

Nu mai putea să nege că-l iubea pe Adam, și că sentimentul acesta nu era în sens unic. Dacă se mai îndoise până acum, ceea ce se petrecuse ieri între ei era de-ajuns ca s-o convingă.

Când Adam o lăsase fără să mai insiste în rulotă, își dăduse seama că într-un anume sens, el își jucase cărțile, dându-i de înțeles că acum era rândul ei. Numai că hotărârea pe care

aproape că i-o impusese nu mai era un joc. Dacă ea va alege să se întoarcă la Houston, el n-o va reține. Cât privește reacția lui dacă l-ar anunța că preferă să rămână, asta era o altă problemă. Va fi oare în stare să uite fantoma logodnicei sale? Și ea, va reuși vreodată să-și depășească propria durere și să-și îngroape trecutul?

***

Era aproape miezul nopții când Adam intră cu mașina pe drumul abrupt ce ducea spre casa Maureenei.

Se zărea în salon o lumină slabă, dar chiar dacă toată casa ar fi fost cufundată în întuneric, nimic nu l-ar fi împiedicat să urce treptele și să bată la ușă.

– Maureen, sunt eu, Adam. Deschide!

Cum nu obținu nici un răspuns, apăsă pe clanță și ușa se deschise încet.

Când intră în salon, se clătină, ca sub efectul unei lovituri de pumn.

Prin toate colțurile erau cutii de carton, haine aruncate la întâmplare pe fotolii, și rafturile bibliotecii erau goale. Ea pleca!

La gândul acesta, Adam simți că îi îngheață sângele în vene. Cum să-i facă una ca asta?

– Maureen! strigă el.

Dintr-o altă cameră, ajunse până la el un răspuns abia auzit.

– Sunt aici, Adam ...

Împărțit între disperare și furie, tânărul se repezi spre încăperea în care Maureen își făcuse dormitorul, și descoperi aceeași dezordine ca în salon.

– Dar, Maureen, fir-ar să fie, ce faci? strigă el.

Ocupată să-și scoată hainele din dulap, Maureen se întoarse încet spre el.

– Vezi bine, zise ea, îmi împachetez lucrurile.

– Te-ai mutat aici doar de câteva săptămâni, și vrei deja să pleci! Când o să încetezi odată să mai fugi, Maureen?

Cu brațele încărcate de haine, ea se îndreptă spre pat, își luă răgazul să le pună cu grijă, și abia apoi îi răspunse.

– Cine a spus că fug?

– Nici nu-i nevoie să spui! Ceea ce văd că se întâmplă n-are nevoie de explicații. Ai fugit de pe șantierul de foraj ca o hoață, de teamă că va trebui să-mi spui adevărul în față! Ești o lașă!

Cu mâinile în șolduri, Maureen își ridică semeață bărbia.

– Trebuia să mă gândesc ...

Adam făcu o grimasă.

– Și ca întotdeauna, ai ales fuga! Unde te duci? La Houston?

– Nici o clipă nu m-am gândit să mă întorc acolo.

Pe chipul lui Adam apăru o expresie de nedumerire.

– Dar atunci, unde te duci?

Femeia îi întoarse spatele și începu să-și împăturească hainele cu un calm exasperant.

– Nu știu dacă acest loc are un nume, răspunse ea liniștită. În orice caz, dacă l-am auzit vreodată, l-am uitat. Este o căsuță pe munte la care proprietarul a pus să se facă niște lucrări inutile ...

Deodată, două mâini puternice o prinseră de umeri și o obligară să se întoarcă.

– Maureen, dacă este o glumă, să știi că nu mă face deloc să râd!

Incapabilă să mai facă pe indiferenta, ea se ghemui în brațele bărbatului pe care-l iubea.

– Niciodată în viața mea n-am fost mai serioasă, Adam.

Tulburat, acesta își ascunse fața în părul ei.

– Oh, Dumnezeule, Maureen! Am crezut că vrei să mă părăsești.

Încetișor, ea se îndepărtă și-i prinse fața în mâini.

– Până aseară, am refuzat să accept ceea ce era evident. Te iubesc, Adam. Și vreau să-mi petrec restul vieții cu tine.

Un zâmbet radios lumină fața tânărului.

Apoi, dintr-o dată, expresia îi redeveni gravă.

– Te-ai răzgândit și în privința copiilor?

Maureen înghiți cu dificultate, în timp ce o inundă un val de emoție.

– Adam, cred că am trăit în trecut prea multă vreme. Când te-am întâlnit, îmi era teamă să cred în viitor, să sper din nou. Apoi am înțeles că tu erai cel care are dreptate, că o nouă viață este într-adevăr posibilă.

– Atunci, de ce n-ai rămas pe șantier să mă aștepți?

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să suferi,Adam. Dar nu eram încă sigură de mine. În noaptea în care mi-ai vorbit despre Susan, am avut impresia că încă o mai iubești, și că te înșeli în privința sentimentelor pe care le nutrești pentru mine. Apoi, mi-am dat seama că nu puteam să mă supăr pe tine dacă mai vrei să trăiești cu o fantomă, din moment ce și eu făceam același lucru.

– Știi, Maureen, povestea mea cu Susan nu a durat prea mult timp. Și acum, după ce te-am cunoscut pe tine, îmi dau seama că nu era o adevărată dragoste. Eram amândoi foarte tineri, și cred că îmi plăcea mai mult ideea de a avea copii decât femeia în sine. Moartea ei mi-a distrus frumosul vis, și n– am mai avut curajul să-l reconstruiesc. Până când te-am întâlnit.

Emoționată, Maureen se ghemui la pieptul lui puternic.

– Astăzi, am înțeles că a te pierde din cauza încăpățânării mele ar fi mult mai rău decât să te văd dispărând într-un accident, șopti ea.

Cum Adam izbucni în râs, Maureen se îndepărtă brusc, șocată.

– Nu văd ce am spus atât de nostim!

Amuzat, Adam îi prinse bărbia cu degetele.

– Ai încercat deja să mă omori în America de Sud. Și n-ai reușit. Asta ar trebui să fie de-ajuns ca să-ți dovedească faptul că nu scapi de mine atât de ușor!

Râzând la rândul ei, Maureen mângâie tandru fața lui Adam.

Era bărbatul cel mai frumos, cel mai seducător, dar și cel mai înțelegător pe care ea îl întâlnise vreodată. Orice s-ar întâmpla, el va fi aici ca s-o susțină și s-o încurajeze. Și certitudinea aceasta o umplea de o bucurie atât de pură și de caldă, încât nu-și putu reține lacrimile care îi inundaseră ochii.

– Când putem să ne mutăm la tine? întrebă ea. Muncitorii au terminat lucrările?

Adam îi adresă un zâmbet de o senzualitate devastatoare.

– Dacă mai sunt încă acolo, o să-i dăm afară.

– Și pentru căsătorie, vrei o ceremonie mare cu toată familia, sau ...?

Cum el izbucni din nou în râs, Maureen se întrerupse, încurcată.

– Ești de acord să ne căsătorim, nu-i așa?

– Evident că vreau să ne căsătorim, draga mea.

Și să avem împreună toți copiii pe care ni-i va dărui Dumnezeu. Dar râdeam din cauza a ceea ce s-a întâmplat la nunta surorii mele. Ni se întâmplă acum toate astea din cauza acelui afurisit de buchet!

Maureen făcu ochii mari, nedumerită.

– Despre ce fel de buchet vorbești? Nu înțeleg nimic!

Despre buchetul surorii mele, Anna. M-am întors special din America de Sud ca să asist la nunta ei. Și cum aveam piciorul în ghips, n-am putut să mă dau la o parte destul de repede când ea a aruncat buchetul, și acesta a aterizat direct în brațele mele.

Amuzată de această anecdotă, Maureen izbucni în râs.

– Oh, Adam, tu ai prins buchetul? Ce drăguț! Îl mai păstrezi?

Adam dădu din cap cu un aer dezolat.

– Nu. L-am aruncat imediat verișoarei mele, Caroline.

Deodată, se încruntă, prefăcându-se îngrijorat.

– Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce i s-ar putea întâmpla!

Cu un oftat de fericire, Maureen se ghemui și mai strâns la pieptul lui.

– Să-i dorim să fie la fel de fericită ca noi, dragostea mea.

Sfârșit